MARCIA EVANICK

Dimineaţa perfectă

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOŞAN.

ALCRIS

Capitolul 1

Pui de găină!

Erau mai mult de o duzină, plus două gâşte, care alergau în toate direcţiile, într-un cotcodăcit infernal. Dar în primul rând copiii îi atraseră atenţia lui Jason Ness; şapte puştani încercând să prindă orătăniile care parcă le făceau în necaz, într-o băltoacă plină de noroi. Râsetele şi ţipetele lor făceau să vibreze atmosfera altfel liniştită.

De fiecare dată când copiii reuşeau să le încercuiască, păsările înnebunite ţâşneau în toate direcţiile iar urmăritorii lor nimereau unde era noroiul mai mare.

Din locul unde se afla, Jason nu putea să deosebească băieţii de fete, excepţie făcând cea mai mare. Şi era plină de noroi ca şi ceilalţi, dar ar fi trebuit să fii orb ca să nu-i remarci sânii împliniţi sau linia rotunjită a coapselor. Fata căzu încă o dată în funduleţul ei nostim şi Jason zâmbi.

Unul dintre cei mai mici se apropie de cea căzută cu paşi săltaţi si dădu drumul în spatele ei unui pui murdar de noroi pe care îl prinsese în zburătăceala din urmă cu câteva momente. Pentru o clipă piuiturile deveniră şi mai puternice. Pe urmă, fata pufni în râs.

Un râs melodios, asemeni unui arpegiu. Ness trebui să facă un efort serios ca să se smulgă din contemplarea siluetei feminine. Doar nu venise de

la mare distanţă ca să se holbeze la asistenta doamnei McCormick, el venise cu un scop precis: să-şi caute fata... Pentru că ea nu se afla printre năstruşnicii ăştia plini de noroi din cap până-n picioare, era sigur de asta.

După spusele doctorilor, Charleene rămăsese traumatizată în urma accidentului în care muriseră mama şi tatăl ei vitreg. Deci nu putea să se joace cu ceilalţi. Dar unde era oare?

In patru labe, mimând un monstru imaginar, supraveghetoarea îi adună pe rând pe cei mici. Unul dintre ei se avântă şi-i sări în spate.

Ea se scutură şi îndrăzneţul se trezi pe jos, ceea ce îl îmblânzi subit. Apoi tânăra femeie se îndreptă spre un copil care stătea retras şi a cărui prezenţă Jason nu o remarcase încă. Era o puştoaică micuţă, nu părea să aibă mai mult de şase ani, agăţată practic de gâtul unui

enorm dog german, cel mai mare pe care-l văzuse Jason vreodată. îmbrăcată în blugi, bluză şi adidaşi, părea cel mai curat copil din gaşcă.

Ea să fi fost oare?

Tânăra femeie îi vorbi cu blândeţe, deschizând braţele spre ea. Degeaba, pentru că cea mică, tremurând, se agăţă şi mai tare de imensul câine, după care privirea ei se întâlni cu cea a lui Jason. Văzându-i ochii, bărbatul avu un şoc. Erau exact ochii lui, de un gri-deschis, aproape argintii. Dumnezeule! Era fiica lui, Charleen. Porni spre ea

neputând să scoată nici un cuvânt.

Erika îşi dădu seama imediat că micuţa se uita la ceva. Zări cu coada ochiului un bărbat care intra pe poarta curţii din spate şi care se apropia... Nu!... E prea devreme! îşi spuse ea.

Tânăra femeie îl privi, cu mâna streaşină la ochi. Ei, şi ce? în definitiv, cu „bafta" ei obişnuită nu putea să fie decât el. Scrâşni din dinţi dându-şi seama în ce hal era de murdară de noroi. Nici ceata de copii care o înconjura nu arăta mai ca lumea.

Erika ar fi preferat să se ascundă dar acum era prea târziu ca să dispară. „Fruntea sus!" se încurajă singură. în definitiv, ştiuse de la început că va veni ziua când i-o vor lua pe Charleen.

Noul venit nu era nimeni altul decât Jasson Ness, tatăl fetiţei. O dovedea uimitoarea lor asemănare.

Simţindu-se observat, bărbatul se crispă preţ de o clipă. Avea cam un metru optzeci, purta nişte pantaloni negri şi o cămaşă cu mânecă scurtă albă ca zăpada. Părul castaniu închis era puţin cam mare pentru un om de afaceri. Şi, bineînţeles, avea aceiaşi ochi ca Charleen. Diferenţa cea mai frapantă între tată şi fiică era zâmbetul care lumina chipul bronzat al tatălui. Fiica, ea nu zâmbea.

Erika îşi strânse buzele şi scoase un fluierat. Imediat, toată puştimea se alinie în faţa ei.

- Copii, avem o vizită. Toată lumea pe verandă. Travis, ajută-l tu pe Jake, te rog.

Tânăra o luă de mânuţă pe Billy-Jo şi porniră împreună spre locul stabilit. Ness îi urmă puţin încurcat. Nu mai întâlnise un asemenea simţ al disciplinei de când făcuse armata la marină. Doamna McCormick merita felicitări pentru personalul ei.

Ajunşi pe verandă tânăra femeie se întoarse.

- Sunteţi Jason Ness, fără îndoială.

Cu un gest spontan, ea îi întinse o mână murdară ca naiba pe care şi-o retrase imediat cu un zâmbet jenat.

- Hmm... îmi pare rău.

- Da, eu sunt, spuse vizitatorul. Domnişoara?

- Am vorbit deja la telefon de mai multe ori. Eu sunt Erika McCormick.

- Vreţi să spuneţi doamna McCormick?

- într-adevăr.

- Scuzaţi-mi surprinderea, dar păreţi... atât de tânără...

îi adresă un zâmbet ademenitor; un zâmbet irezistibil. Erika avu brusc revelaţia apropierii acestui om, a prezenţei lui senzuale, a interesului cu care o privea, a focului care-i ardea în priviri. îşi umezi cu limba buzele uscate şi-i răspunse cu primul lucru care-i trecu prin minte.

- Vă aşteptam mai târziu.

Ness îi zări vârful roz al limbii. Observă, de asemenea, o pată de noroi uscat pe gâtul ei delicat. Privirea îi alunecă spre sânii care se profilau prin

bluza murdară şi un impuls de dorinţă îl cutremură subit. La naiba! Nu venise aici să facă pe curtezanul ci să-şi întâlnească fiica. Suferise ca un câine ca să digere această surpriză: să fie tată de şase ani, fără să ştie nimic...

- îmi pare rău. Am fost nevoit să schimb avionul şi n-am avut timp să vă anunţ.

Micuţa Billy-Jo o trase pe Erika de mână.

- Da, draga mea, ai dreptate. Mama e de neiertat. Trebuia să vi-l prezint pe domnul... Copii, iată-l pe domnul Jason Ness. Va deveni prietenul familiei noastre.

- Da, mamă, răspunseră în cor copiii.

- Domnule Ness, iată-i pe copiii mei. Pe gemeni îi cheamă Travis şi Trevor. Ei sunt teroarea vecinilor. Să nu te laşi înşelat de înfăţişarea lor angelică.

Mâna ei fină se aşeză pe părul blond al unui băieţel.

- El este Jack. Probabil că nu aţi remarcat, dar Jack este nevăzător. Ceea ce nu-l împiedică să se descurce de minune pentru că are dezvoltate alte simţuri. De exemplu, e în stare să audă o frunză căzând la cinci kilometri de aici. Nu-i aşa?

Pe chipul lui Jack apăru un zâmbet radios.

- Da, mamă.
- încântat, spuse Jason.
- Pete este cel mai mare. După cum puteţi constata, poartă un aparat acustic şi...

Dumnezeule! Pete sper că nu l-ai umplut cu noroi

ca data trecută.

- Nu, am fost atent. încântat să vă cunosc, domnule Ness.

- Plăcerea e de partea mea, Pete. Te-am văzut că eşti tare priceput la prinsul puilor.

Băiatul roşi de plăcere.

- Iată-l pe Andrew, care abia a împlinit patru ani. E puştiul cel mai curios din lume. Dacă se întâmplă să rămâneţi singur cu el, aveţi grijă. O să vă bombardeze cu tot felul de întrebări. Indiscrete, bineînţeles!

- Bună, Andrew!

- Bună! Tu o să fi tatăl meu?

Erika păli.

- Ce vă spuneam?

Jason zâmbi privindu-l pe micuţ.

- Mă tem că nu este posibil, Andrew. Ce-ar spune soţul doamnei McCormick?

- Mama n-are soţ. Doar copii, lămuri lucrurile Andrew ignorând privirile furioase ale Erikăi.

Ness o privi surprins.

- Fără soţ? Doar copii?

- Sunt văduvă. Andrew, te rog... Acum, v-o prezint pe mezină: Billy-Jo, doi ani. Acum, învaţă să meargă singură la oliţă cu condiţia să fie aplaudată. Nu-i asa, draga mea?

Jason se aşeză pe vine si mângâie părul fin si mătăsos al fetiţei.

- încântat, domnişoară. Eşti la fel de frumoasă

ca mama.

în timp ce bărbatul se ridica, Erika înghiţi în sec, înainte s-o cheme cu blândeţe pe fetiţa retrasă.

- Charleen, apropie-te, te rog.

Inima lui Ness încetă să mai bată. Fetiţa făcu un pas înainte, fără să-i dea drumul câinelui.

Dacă Cynthia, fosta lui soţie, nu şi-ar fi găsit sfârşitul în acel accident de maşină de acum şase luni,

ar fi strâns-o bucuros de gât. Supoziţie absurdă, pentru că dacă Cynthia şi al doilea ei soţ n-ar fi murit, Jason Ness n-ar fi ştiut în continuare de existenţa fiicei lui.

Când primise convocarea de la un birou pentru protecţia copilului, crezuse la început că era vorba de o neînţelegere. Prima discuţie cu o asistentă socială nu reuşise să-i înlăture neîncrederea. In ciuda numelui său care era trecut pe certificatul de naştere, Jason continuase să pună la îndoială această subită paternitate. Nu şi-a dat seama de realitate decât după ce a văzut o fotografie a Charleenei: micuţa era portretul lui leit, în afară de părul lung şi expresia speriată de pe chipul ei.

Cu acea ocazie asistenta socială i-a vorbit pentru prima oară de problema Charleenei. De când aflase de moartea mamei sale şi a celui pe care-l ştia de tată, fetiţa nu mai rostise nici un cuvânt.

După accident, Charleen a fost plasată într-un orfelinat la Richmond. Starea ei înrăutăţindu-se, a

fost trimisă în Virginia, la Mountain Vien, la o doamnă McCormick. O persoană cu înaltă calificare, îl asiguraseră, şi care obţinuse ceva rezultate pozitive. După câteva discuţii la telefon cu doamna McCormick, Ness luase în sfârşit hotărârea să-i facă o vizită copilului, înainte să încerce să-l ia cu el în Texas.

A lăsat firma de construcţii pe care o avea în seama cumnatului său, Sam, şi a urcat în primul avion.

- ... faceţi cunoştinţă cu Charleen, spunea Erika. în martie a împlinit şase ani. Acum nu prea vorbeşte, dar într-o bună zi o să-i treacă.

Figura vizitatorului rămânea inexpresivă. Era imposibil să-i ghiceşti intenţiile. Dacă ar fi luat-o pe Charleen, asta ar fi însemnat o lovitură de graţie pentru progresele pe care le reuşise cu atâta greutate.

Jason avu o pornire spre fetiţă. Ar fi vrut s-o ia în braţe însă teama pe care i-o citi în ochi îl descurajă. Plin de ciudă, bărbatul se întoarse spre Erika.

- Charleen, spuse aceasta, arată-i-l domnului Ness pe Plume.

Charleen îl împinse înainte pe uriaşul câine.

- Domnule Ness, vi-l prezint pe Plume, rosti ceremonios Erika. Plume o însoţeşte pe Charleen peste tot, au devenit nedespărţiţi. în fiecare noapte doarme lângă patul ei. Nu-i aşa, Charleen?

Fetiţa încuviinţă dând din cap.

- OK. Acum, că aţi cunoscut toată gaşca, ce-aţi

spune să alergaţi cu noi?

- Eu? Să alerg?
- Dacă aţi avea un strop de bun-simţ aţi accepta.

Jason îşi privi hainele pătate de noroi.

- Nu staţi prea bine la capitolul ăsta... Doamne! Dacă nu iau aminte n-o să izbândesc în misiunea mea pe această planetă.
- Care este...?
- Să descopăr de ce pământenii persevereză să facă copii pe care apoi îi strivesc cu autoritatea şi exigenţele lor.
- Şi aţi aflat?
- Bineînţeles.

Erika avea ochii verzi ca două smaralde.

- Ei bine, care e secretul?
- Patul!... Toată lumea la duş în afară de Charleene, continuă Erika. Charleen, ţine-i tu companie domnului Ness în salon, te rog, cât lipsim noi.

Surprins, Jason o urmări cu privirea pe Erika. După câteva clipe, dându-şi seama că Charleen şi Plume îl aşteptau, îi urmă în salon.

Interiorul luxos contrasta cu exteriorul modest. Locuinţa fusese renovată de curând. Prezenţa copiilor era vizibilă peste tot. Parchetul ceruit al holului era punctat de jucăriile abandonate în grabă de copii. Totuşi, casa sclipea de curăţenie.

Jason intră în salon urmându-i pe Charleen şi Plume. In încăperea mare doar şemineul de epocă

constrasta cu restul mobilierului care părea nou-nouţ. Musafirul se aşeză într-un fotoliu confortabil.

Charleene se aşeză pe un taburet de pluş iar Plume, bineînţeles la picioarele ei. Jason privi gânditor spre câine. într-adevăr, animalul părea să joace un rol important în viaţa fetiţei. Fără îndoială că Plume era al Erikăi. Va trebui să-l ia şi pe el acasă, în Texas? Şi în cazul ăsta, Erika ar fi de acord să se despartă de el?

Ca să-şi facă de lucru, Jason Ness tuşi să-şi dreagă glasul şi se aşeză picior peste picior. îi era ciudă pe sine însuşi. O dată cu fiecare minut care trecea, stânjeneala pe care o resimţea faţă de fiica lui devenea tot mai puternică. Degeaba îşi storcea creierii, nu găsea nimic să-i spună... nimic care ar fi putut să intereseze un copil de şase ani. Charleen îl privea pieziş. Jason trase adânc aer în piept şi se lansă:

- Charly... citi noul-venit pe bluza micuţei. Aşa ţi se mai spune ţie?

Linişte. Doar doi ochi mari cenuşii, atât de asemănători cu ai lui, care-l priveau fără să clipească. Ness schiţă un zâmbet forţat.

- Plume te însoţeşte chiar peste tot?

O luminiţă sclipi în ochii fetiţei pentru o clipă. Dar numai pentru o clipă, după care privirea îi redeveni goală. Liniştea apăsătoare fu spartă de o cavalcadă pe scări, apoi unul dintre gemeni năvăli în salon, urmat imediat de celălalt.

- Cămaşa mea! Dă-mi cămaşa! ţipă al doilea.
- E a mea, prostule!

Jason tocmai se întreba dacă nu era cazul să intervină ca să pună capăt ostilităţilor, când în salon intrară Pete şi Jack.

- Doar n-o să începeţi din nou! strigă Pete.

Jack interveni şi el:

- Dacă mama te aude înjurând, o s-o păţeşti.

Andrew se strecurase neobservat în cameră.

- Mamă! Mamă! Pete a înjurat din nou! urlă el.
- Tine-ţi gura, Andrew.
- Mamă, Pete iar a vorbit urât.

Ness era pe punctul să intervină, când văzu chipul palid al Charleenei luminându-se. I se păru că un zâmbet vag flutură pe buzele ei bosumflate. O amuza cearta la care asistau? N-a avut timp să elucideze întrebarea. Un trupşor durduliu, gol puşcă, apăru în prag, în timp ce vocea Erikăi tuna de pe scări.

- Billy-Jo! Intoarce-te imediat să nu răceşti!
- Ala! anunţă Billy-Jo radioasă.
- Ce-a spus? întrebă Ness, depăşit de evenimente.
- Oala, îi traduse Travis sau poate Trevor. S-a dus singură la oală, aşa că, trebuie s-o aplăudăm.

Toţi începură s-o aplaude pe mica eroină. Toţi în afară de Charleen. Curajoasa Billy-Jo se năpusti spre ea certând-o cu nişte vorbe din care Ness nu înţelese

nimic. Charleen o mângâie pe cap şi bătu şi ea din palme. Inima lui Jason tresări. Era prima oară când îşi vedea fiica exteriorizând un sentiment.

Erika năvăli în salon ţinând sub braţ o legătură de haine.

- Billy-Jo, pe viitor să nu mai umbli dezbrăcată prin toată casa, ne-am înţeles?

începu s-o îmbrace pe micuţa stripteuză.

Jason o studia încântat. Dacă n-ar fi fost ochii de smarald şi glasul, n-ar fi recunoscut-o. Supraveghetoarea plină de noroi din cap până-n picioare se metamorfozase într-o faptură adorabilă. Nu avea nimic din frumuseţea clasică. N-avea nimic în comun cu silfidele care pozează pentru coperţile lucioase ale revistelor. Erika avea cam un metru şaizeci şi era... perfectă! O femeie adevărată, cu rotunjimi acolo unde trebuia, cât trebuia.

Un păr bogat castaniu cu reflexe roşii în lumina soarelui, o piele ca petalele de crin, o gură... Senzuală, ironică, făcută parcă pentru sărutări. Jason îşi întoarse privirea.

- Mamă, Pete a înjurat din nou, spuse Andrew.

- Andrew, de câte ori trebuie să-ţi repet să nu mai pârăşti? Şi tu, Pete! Vrei să nu mai primeşti desert?

- Nu, mamă.

- De data asta te iert, dar să ştii că e pentru ultima oară. Şi acum, la treabă! Toate hainele murdare în

maşina de spălat. După aceea puteţi să ieşiţi afară, cu condiţia să nu vă murdăriţi. Andrew, şterge-o! Billy-Jo o s-o ajute pe mama să pregătească cina. Domnule Ness, nu vreţi o ceaşcă de cafea?

- Cu plăcere, dacă-mi spui Jason.

- De acord, Jason. Eu sunt Erika.

Prin aspectul ei morden, bucătăria făcea notă contrastantă cu restul casei. Ness remarcă, printre altele, o maşină de spălat vase, un cuptor cu microunde şi o gamă întreagă de aparate misterioase. In mijlocul camerei trona o masă de lemn masiv, având de o parte şi de alta două bănci. Jason se aşează pe una din ele. Imediat Billy- Jo se căţăra lângă el şi începu să-şi sugă degetul mare.

- S-a făcut, mamă, raportă Travis, sau Trevor, în orice caz unul dintre ei, punând în funcţiune o maşină mare de spălat rufe.

- Biscuiţii sunt pe bufet, spuse Erika. Fiecare are dreptul la doi, pentru că nu mai e mult până la masă.

Ness băgă de seamă că nici unul dintre copii nu încercă să trişeze. La rândul ei, Charleen intră în bucătărie în compania nedespărţitului ei prieten patruped. Luă şi ea doi biscuiţi, din care unul i-l dădu lui Plume.

Văzând cele întâmplate, Erika începu să râdă.

- Charleen, dacă-i mai dai să mănânce, în curând săracul Plume o s-ajungă cât un elefant.

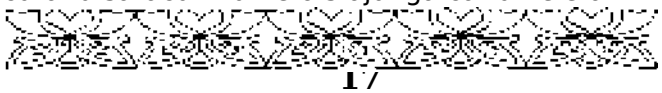

Lui Jason nu-i scăpă privirea complice a fetiţei adresată Erikăi.
Femeia tocmai pusese în funcţiune filtrul de cafea când Billy-Jo îşi ceru dreptul.
- Biscuit...
- O clipă, draga mea.
- Mă ocup eu, interveni Ness.
Ii întinse doi biscuiţi fetiţei.
- Ti-ai făcut o prietenă pentru toată viaţa, spuse Erika aşezând în faţa lui Billy-Jo o cană cu lapte.
- Aş vrea ca toţi să fie ca ea, oftă Jason.
Erika zâmbi.
- Imi dau seama că nu e deloc uşor pentru tine. Cred însă că totul se poate îndrepta adoptând o tactică potrivită.
- Care ar fi această tactică?
Femeia îi dădu o ceaşcă cu cafea şi luă loc în faţa lui.
- Primo, să cinezi cu noi astă-seară. Secondo, să rămâi câteva zile. Vecinii care au plecat pentru o săptămână la fiica lor au fost de acord să te lase să locuieşti acolo câteva zile. Bineînţeles că o să mănânci cu noi la fiecare masă.
- De ce trebuie să mă exilez?
Erika lăsă ochii în jos.
- Aş putea să te găzduiesc, bineînţeles, dar n-ar fi bine.
- De ce? îţi ataci musafirii la miezul nopţii?

îi făcu plăcere s-o necăjească puţin şi s-o vadă roşind.

- Nicidecum! Ascultă, Jason, sunt pe cale să încep demersurile ca să-i adopt pe Jack şi Pete. Orice bârfă ar putea să-mi pricinuiască necazuri.

- De ce nu pe Charleen sau pe ceilalţi?

- Am ştiut de la început că Charleen are un tată. Altfel aş fi adoptat-o şi pe ea. Cât despre ceilalţi, nu mai are rost.

- De ce?

- Pentru că sunt ai mei.

Ness ridică o sprânceană.

- Toţi?

- Sunt doar patru.

- Cu toate astea n-ai nimic dintr-o mamă eroină.

- Poate, dar în momentul de faţă, am şapte copii în grijă. Ai ceva de obiectat?

- Nimic. Cu siguranţă eşti o mamă excelentă pentru o familie numeroasă.

Jason îşi cântări din priviri interlocutoarea care, jenată de indiscreţia lui, se grăbi să-şi termine cafeaua după care se ridică luând-o de mânuţă pe Billy-Jo.

- Urmează-mă, spuse sec anfitrioana. Am să-ţi arăt casa vecinilor.

Erika se îndreptă spre uşa din spate.

Capitolul 2

Intins în patul lui, Jason Ness nu reuşea să închidă

ochii. Avea în minte prea multe impresii, prea multe imagini. Ce zi! ...Amintirea cinei îi aduse zâmbetul pe buze. Până acum nu se aşezase niciodată la masă cu şapte copii. Cina s-a desfăşurat într-o veselă dezordine şi Jason simţise în fiecare clipă relaţiile de afecţiune care-i legau pe membrii familiei.

Tocmai înghiţise a doua îmbucătură de friptură când s-a dezlănţuit uraganul.

- Mamă, Travis mi-a tras un şut!
- Nu-i adevărat!
- Travis, nu-l mai necăji pe Trevor!
- Poftim?
- Nu-i vorba despre tine, Pete. Verifică-ţi aparatul.
- Mamă, Andrew şi-a băgat degetele în piureul meu!
- Erika, Billy-Jo îşi bagă părul în piure.

- Billy-Jo, draga mea, nu mai face aşa.
- Furculiţa mea... cine mi-a luat furculiţa?
- Băieţi, daţi-i înapoi furculiţa lui Jack. Nu-i frumos ce faceţi.
- Dar mamă...
- Andrew, fii ascultător, te rog.
- Mi-a pus sos de carne în mazăre.
- Jack?
- încercam să-mi găsesc şervetul.
- Erika, Billy-Jo se sufocă!
- Nu, Jason, ăsta e felul ei de a spune că nu-i mai e foame.

-Dar uite-o cum s-a învineţit!

-Nu-ţi face griji, ne-a obişnuit cu figura asta.

Charleen mânca în linişte, cu un aer absent. Nimic
din ce se întâmpla la masă părea că n-o interesează. Şi totuşi, o dată sau de două ori, Ness surprinse pe chipul fetiţei un început de zâmbet, dispărut imediat. Aşadar, copilul înţelegea perfect tot ce se întâmpla în jurul lui numai că rămânea retras în propria lui carapace.

La sfârşit, toată lumea participă la strânsul mesei după care, toată familia se adună în salon. Ness le citi copiilor câteva pasaje din Robinson Crusoe. Timpul a trecut fără să-şi dea seama şi la un moment dat a auzit-o pe Erika:

- La culcare, copii!

Ness urcase pe scări. La etaj erau două camere mari pe stânga. Prima avea un tapet cu jucători de base-ball si perdele de creton albastru la ferestre. Era camera gemenilor. Următoarea cameră, mai spaţioasă, cu perdele albastre si acelaşi tapet cu jucători de baseball, o împărţeau Pete, Jack şi Andrew.

în timp ce Erika le însoţea pe Charleen şi Billy-Jo în camera lor pe partea cealaltă a culoarului, Travis şi Trevor profitaseră să-i arate lui Jason camerele lor: câteva cutii de pantofi pline cu fotografii ale celor mai buni jucători de base-ball. Pete se duse să-şi caute şi el cutia. A lui era plină doar pe jumătate

pentru că el abia începuse să colecţioneze.

- Ghiciţi ce am aici, se auzi glasul lui Jack.

Băiatul stătea în pragul uşii cu mâinile la spate.

Ness luă o mină gânditoare.

- N-am idee... fotografii?

- Nici vorbă. Un orb n-are nevoie de fotografii pentru că nu poate să le vadă!

Jack nu părea deloc complexat de handicapul lui. Din contră, părea perfect integrat în sânul acestei mari familii. Fără îndoială că din cauza asta uitase că puştiul era nevăzător.

- Mă las păgubaş, oftă Jason.

Jack îi arătă atunci surpriza: o minge de base-ball cu autografele a zece jucători de la Philadelphia Phillies.

- E grozavă! exclamă Ness sincer impresionat. Cum ai făcut rost de ea?

- E de la unchiul Frank, interveni unul dintre gemeni. E fratele mamei. Locuieşte în Philadelphia dar călătoreşte tot timpul. El ne-a trimis tot ce ai văzut aici. Când am primit mingea toţi am hotărât că trebuie să fie a lui Jack.

Mişcat de acest gest, Jason îşi drese glasul şi spuse:

- Da. Cred că aţi luat cea mai bună hotărâre.

Imbrăcată în pijama, Billy-Jo intră hotărâtă în cameră şi se căţără în pat lângă Jason. In urma ei intră Charleen însoţită de nelipsitul Plume şi rămase în picioare într-un colţ.

In prag apăru silueta Erikăi.

- Hai băieţi. Nu v-aţi dezbrăcat încă? Mai repede!
Fiecare plecă spre dulapul lui. Erika îl privi pe Jason, care stătea liniştit pe marginea patului, cu Billy-Jo lângă el. Ai fi crezut că era acolo dintotdeauna, că făcea parte din familia lor.
„Ai grijă, îţi trec prin cap gânduri periculoase!” îşi spuse în sinea ei. Jason era tatăl lui Charleen. Locuia în Texas şi, cel mai important lucru, trebuia să se întoarcă acolo în curând.
- Charleen, spuse Erika, de ce nu o iei şi pe Billy-Jo să-i arăţi camera voastră lui Jason? Arătaţi-i-o şi pe Cenuşăreasa, dar aveţi grijă să nu-l muşte.

Camera fetelor avea ferestrele către curte. Era decorată în culori pastel în care rozul predomina. Charleen se aplecă deasupra unei lăzi din care scoase un hamster.
- Bănuiesc că aceasta e Cenuşăreasa? întrebă Jason.
Charleen încuviinţă dând din cap.
- E foarte draguţă. Pot s-o mângâi şi eu?
Fetiţa strânse la piept mica vietate şi clătină energic din cap în sens negativ.
- De acord, n-am s-o mângâi. N-o să-i fac nici un rău. Şi nici ţie, spuse încet bărbatul.
Billy-Jo îl apucă de degetul mic cu mânuţele
- Muşcă! exclamă micuţa.
- Da, înţeleg. Mă muşca dacă puneam mâna pe ea.
Charleen făcu semn că da.

- Ei bine, mulţumesc că m-ai prevenit.

Radiind de fericire, Billy-Jo îi arătă o păpuşă care era jumătate cât ea.

- Pa...pu...ta.

- Vrea să spună păpuşă, preciză unul dintre gemeni care tocmai apăruse în cameră, îmbrăcat în pijama. Incă nu vorbeşte bine dar mama ne-a spus să nu ne facem griji pentru că într-o bună zi o să ne rugăm Celui de sus s-o facă să tacă.

Râzând, Jason se duse în camera băieţilor unde Erika tocmai îl pupa pe Andrew.

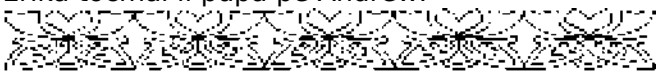

-Noapte bună, dragul meu. Fii liniştit.

-Da, mamă. Noapte bună, Jason.

-Noapte bună Andrew, Jack, Pete.

Răspunseră toţi în afară de Pete.

-Pete nu te aude, preciză gazda.

O urmă în camera gemenilor.

Tânăra îl sărută pe băieţelul instalat în patul de deasupra.

-Noapte bună, Travis.

-Eu sunt Trevor.

- Ei bine... noapte bună, Travis, murmură Erika aplecându-se spre patul de jos.

-Eu sunt Trevor.

Erika oftă.

-Doamne... Acum, fetele. S-au culcat deja.

Billy-Jo părea pierdută în mijlocul păpuşilor şi animalelor ei de pluş. Un sărut delicat al Erikăi pe obraz o făcu să zâmbească. Ness se apropie de

patul Charleenei. Inexplicabil, în prezenţa fetiţei lui parcă era blocat. Erika o sărută pe Charleen şi-l mângâie pe cap pe câine.

-La revedere, Plume. Te las să ai grijă de fetele mele.

Îl privi pe Ness apropiindu-se de patul fetiţei şi sărutând-o. Nici o reacţie din partea Charleenei. Erika sesiză că mâinile bronzate ale bărbatului tremurau uşor. Avea umeri laţi şi coapse înguste. Dădea impresia de vigoare.

„Doamne, şi tu, Sfinte Petre, nu-mi faceţi farse răutăcioase.” Se rugă Erika în sinea ei.

Jason se grăbi să iasă din cameră.

Erika stinse lumina. Il ajunse din urmă pe scări. El avea ochii inundaţi de lacrimi cu greu stăpânite.

- Cred că avem amândoi nevoie de un păhărel. Hai să mergem în salonul meu personal, vrei?
- Excelentă idee, mormăi Jason.

Incăperea era în celălalt capăt al culoarului, în aripa opusă bucătăriei. Erika deschise o uşă cu două canaturi intrând într-o încăpere cu tavanul înalt, somptuos decorată şi tapetată în întregime cu mătase bleu pal. In imensul cămin de marmură erau câteva buturugi. Erika se îndreptă spre biblioteca roşu-acaju plină de cărţi şi deschise un geam glisant.

- Ce vrei?
- Ai scotch?
- Cu sau fără gheaţă?

- Fără.

Işi servi oaspetele, după care îşi turnă şi ea un pic de coniac. Aşezat pe canapeaua Empire, Jason se uita în fundul paharului său de cristal. Erika se aşeză pe un fotoliu comod şi căută un subiect de discuţie banal înainte de a ajunge la Charleen.

- Uite. Incăperea asta e grădina mea secretă.
- Chiar aşa?

- Da. Copiii n-au voie aici. Te surprinde?
- Nu. Ai dreptul să ai domeniul tău şi acesta e minunat. Cred că a costat o avere.
- M-a costat mult timp. Când am cumpărat casa, salonul era aproape la fel ca acum. Am terminat cu mâinile mele decorarea... o parte de tapet, plus tapiţeriile pentru fotolii. Şi pe urmă, biroul.

Biroul despre care venise vorba, o raritate, ar fi stârnit invidia oricărui anticar. Jason ridică o sprânceană, mirat.

- Ai retuşat biroul?
- Am făcut retuşuri aproape peste tot în casă. îmi place să meşteresc. Am atacat şi etajul al doilea cu câtva timp în urmă.

Jason o privi neîncrezător.

- Doamna Perfecţiune n-a dat nici un rateu?
- Chiar mai multe.

Bărbatul zâmbi. După o tăcere prelungită, el întrebă:

- Crezi că Charleen o să vorbească din nou?

Erika îl privi atent ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile. Apoi se ridică, se duse la birou şi se întoarse înarmată cu un dosar pe care i-l întinse lui Ness.

- Iată toată povestea Charleenei. Citeşte-o, în timp ce eu mă duc să fac o cafea. Mă întorc imediat.

Când femeia dispăru, Jason deschise încet dosarul. Ideea că viaţa fiicei sale era rezumată în câteva pagini de dosar îl făcea să fie nervos.

Erika se întoarse după două minute. Il găsi pe Jason în picioare în faţa ferestrei privind afară. Işi dădu seama că era tulburat şi când se întoarse îi citi în priviri confuzia. In cele din urmă, el duse paharul la gură şi bău îndelung.

- OK. Am parcurs textul ăsta împănat cu termeni tehnici. Poţi să mi-l traduci?

Erika servi cafeaua, apoi se aşeză.

- Cred că Charleen s-a retras în sine pentru că se simte vinovată. Fără să bag mâna în foc pentru asta, cred că Charleen se simte răspunzătoare de accidentul care a cauzat moartea mamei sale şi a tatălui ei vitreg.

- Cum e posibil acest lucru? Ea nici n-a fost în maşină.

- Bineînţeles, dar avem de-aface cu un copil de şase ani, nu cu o persoană adultă. Nimeni, în afară de Charleen, nu ştie ce s-a întâmplat înainte de accident. Din câte am putut să-mi dau seama, a

avut loc un incident înaintea dramei. Dar ce? Poate că i-a auzit pe părinţi certându-se. Poate chiar ea a fost subiectul acestei dispute. Se întâmplă de multe ori, dar cine poate şti ce e în mintea unui copil... Atunci când a venit asistenta socială să-i spună că părinţii ei erau

morţi, trebuie să se fi simţit extrem de vinovată. După informaţiile mele, Charleen a crezut tot timpul că Richard era tatăl ei bun.

Jason îşi trecu nervos mâinile prin păr.

- Cum o să-i spun că eu sunt tatăl ei? Cum o să pot deschide discuţia pe tema asta?

- E o chestiune de timp.

- Cât timp?

- Atât cât va trebui. Trebuie să-ţi reamintesc că avem de-a face cu un copil mic, domnule Ness. Copilul tău.

Erika aşeză ceaşca goală pe tavă cât putu de calm, după care degetele ei fine se crispară pe braţele fotoliului. Jason o urmări cu atenţie, observă o mică scânteie în ochii ei, remarcă roşeaţa care-i coloră obrajii şi gâtul.

- Acum ştiu de ce ai părul roşu, care e atât de frumos, spuse bărbatul râzând. Pentru că ai un temperament coleric. Nu contează cât va dura până s-o auzim pe Charleen vorbind. Sunt neliniştit din cauza ei, asta-i tot. Acum linişteşte-te şi spune-mi ce trebuie să fac. Nu ştiu cu ce să încep.

Se întrebă dacă ochii verzi ai femeii erau la fel

de strălucitori şi când făcea dragoste. I-a trebuit un efort supraomenesc pentru a-şi alunga din minte acest gând.

- Mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că mi-ai spus că am păr frumos, murmură Erika evitându-i ochii şi zâmbetul seducător care o fermeca. Dar să revenim la oile noastre. Nu mă gândesc decât la momentul prielnic când să-i spunem că tu eşti tatăl ei. Mi se pare că mai întâi trebuie să înveţe să te cunoască, chiar dacă nu va fi uşor... Prin urmare, trebuie practic să trăieşti aici, cu noi. Vei mânca cu noi, o vei conduce pe Charleen la şcoală, o vei ajuta să-şi facă lecţiile. Aş vrea să se obişnuiască cu tine înainte de a lansa bomba. Singura problemă ar fi ceilalţi copii...

- Pentru mine n-ar fi greu. Nu uita că ţi-am cerut chiar să dorm aici.

Erika îl ignoră ca o regină.

- Vei fi hrănit şi spălat. în schimb, mi-ar plăcea să-i tratezi pe toţi şapte la fel. Ei nu ştiu că eşti tatăl Charleenei şi orice favoritism i-ar afecta. Pete şi Jack sunt într-un moment dificil al vieţii lor; nu au nevoie de o nelinişte în plus. Adopţia lor este sigură dar asta nu-i poate împiedica să mai aibă unele îndoieli. O vei răsfăţa pe Charleen după ce o vei duce acasă, în Texas.

- Am înţeles. Fără favoritisme. Dar ce îndoieli mai au Jack şi Pete? Nu le place aici?

- Ba da, sunt sigură de asta. Totuşi ei nu înţeleg din ce cauză m-am hotărât să-i adopt. Jack a fost deja

în mai multe orfelinate, însă n-a putut găsi niciodată o familie care să-l adopte. Nimeni nu vrea să adopte un copil orb. Are deci dreptul să-şi pună întrebări în legătură cu adevăratele mele motive.

- Şi Pete?

- Pete nu s-a născut surd. Boala lui a apărut când avea doi ani. S-a întâmplat când era într-un orfelinat. In rest, povestea lui seamănă cu a lui Jack. Nimeni nu voia un copil surd şi nimeni nu l-a menajat. Aşa se face că băieţii s-au obişnuit să fie desconsideraţi.

- Şi tu, Erika? Tu n-ai unele temeri?

- Bineînţeles că am şi eu. Şi încă o sumedenie. Prima ar fi că îi primesc într-un cămin unde n-au un tată. Dar la urma urmei, mai bine un singur părinte decât nici unul.

- Frumos exemplu de nepăsare.

- Nu chiar! Am crezut întotdeauna că dragostea pe care o dăm o primim înapoi.

Jason o privi cu o expresie care o făcu să schimbe subiectul.

- Mâine, micul dejun e la ora opt. După aceea, mergem la biserică. Eşti invitatul nostru.

Erika se ridică, brusc nerăbdătoare să-l vadă pe Jason ieşind din casă. El o imită. Fără nici un cuvânt în plus, ea îi făcu semn s-o urmeze în bucătărie.

Ieşiră pe uşa de serviciu şi traversară curtea până în veranda vecinilor. Afară se răcise şi Erika se zgribuli puţin.

- Mai ai nevoie de altceva?
- Da, bineînţeles că mai am, răspunse el grăbit.

înainte de a se putea dezmetici, tânăra se trezi în braţele
lui Jason, îi simţi buzele pe obraz, apoi pe gură. îşi propti palmele în pieptul lui puternic cu intenţia să-l respingă dar, dintr-un motiv necunoscut, făcu exact contrariul.

Simţind-o răspunzându-i sărutului, Jason fu străbătut ca de un curent electric. Intenţia iniţială, aceea de a o săruta prieteneşte pe obraz, a fost spulberată de elanul impetuos al dorinţei. încins, bărbatul insistă până când buzele femeii s-au deschis sub presiunea buzelor lui. Când Erika îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, Jason nu-şi putu stăpâni un geamăt şi o strânse şi mai tare în braţe. Prin hainele care-i despărţeau îi simţi sfârcurile întărindu-se. O strânse şi mai tare, făcând-o să-i simtă pasiunea pentru ea Erika reacţionă cu un geamăt surd care-l aduse pe Jason în pragul extazului.

Avu totuşi un moment de luciditate. Doamne, ce era gata să facă cu femeia care se purta cu Charleen ca o mamă... Descumpănit, el îi dădu drumul.

- Se pare că avem o mică problemă.

Erika se mulţumi să-l privească cu o undă de decepţie în ochii verzi. Jason se aplecă şi o sărută uşor pe vârful nasului.

- Pe mâine, spuse el.

Glasul îi era schimbat. Se răsuci pe călcâie şi porni hotărât spre casă.

Erika se trezi mai târziu ca de obicei. Nu era nimic nefiresc după ce toată noaptea se răsucise în pat. Nu reuşea să dea un nume comportamentului ei din ajun. Nu-l acuza pe Jason Ness. Ea nu avea nimic dintr-o liceană şi, în câteva rânduri, desluşise o sclipire insolită în ochii vizitatorului nocturn. Că ajunsese să o sărute, era urmarea firească emoţiilor de peste zi - o zi dificilă, recunoştea şi ea.

Nu. Ceea ce i se părea exasperant era intensitatea propriei sale dorinţe. Erika avea treizeci de ani, cinci ani de căsnicie, şi niciodată nu sărutase un bărbat cu atâta patimă.

Işi aduse aminte de Brad, soţul ei, de fapt, prietenul ei cel mai bun. Căsătoria însemnase începutul unei perioade de linişte sufletească şi stabilitate în viaţa ei. Nu s-au certat niciodată. Oricare ar fi fost neînţelegerile dintre ei, căutau rezolvarea pe cale amiabilă, prin discuţii. Intotdeauna se întâmpla că unul ceda în faţa argumentelor celuilalt. Brad a vrut să locuiască la Richmond. Erika a acceptat. Ea şi-a dorit mai mulţi copii. Brad a fost de acord. Naşterea gemenilor a însemnat o mare bucurie pentru ei. După ce a

apărut şi Andrew, Brad a spus că era timpul să se oprească. Erika a insistat să mai încerce o dată să aibă o fată. Era din nou însărcinată când Brad a murit într-un accident de maşină.

Relaţia lor fizică fusese firească, pur şi simplu erau mulţumiţi unul de celălalt. Erika nu ajunsese niciodată pe culmile extazului despre care se vorbeşte în cărţi. Ba chiar râdea. „Literatură”, îşi spunea când citea confesiunile pasionale ale altor femei.

Acum nu mai ştia ce să creadă. Fără îndoială, reacţia ei neaşteptată la sărutul acestui bărbat se datora faptului că nimeni n-o mai sărutase de mult timp. In orice caz nimeni care să semene cu Jason Ness.

Trezit deja de o oră, spălat, ras şi îmbrăcat, Ness se uita pe fereastră. Gemenii îmbrăcaţi de sărbătoare, ieşiră în curte. Incepură să împrăştie puilor grăunţe pe care le luau din doi saci de hârtie maro. Tocmai îşi terminaseră proviziile când a ieşit din casă şi Jason.

- Bună dimineaţa, copii. Mama s-a trezit?

- Da. E în bucătărie.

S-au apropiat împreună de casă. Un miros apetisant de cafea şi de şuncă îi gâdilă nările. Jason, se opri în prag, sprijinindu-se de tocul uşii. Charleen, aşezată la masă, mesteca liniştită cu nelipsitul Plume la picioarele ei. Jason nu se putu abţine să zâmbească. Erika purta un pulovăr deschis în faţă,

care-i acoperea fesele. Părul lung îi cădea pe spate. Era desculţă şi avea unghiile lăcuite cu roşu.

Tânăra femeie se chinuia să toarne sucul dintr-o cutie de carton într-o carafă de sticlă. Jason se îndreptă spre ea. Erika prinse mişcarea cu coada ochiului. Mâna începu să-i tremure. Sucul de portocale o împroşcă pe pulovăr şi era cât pe ce să răstoarne coşul cu ouă şi vasul de sticlă. Din doi paşi Jason apăru lângă ea şi prinse de sticlă.

- Bună, Erika.

Vocea lui era gravă, intimă.

- Te-ai trezit înaintea mea.

Copleşită, Erika îl privi hipnotizată parcă, uitând de şunca ce sfârâia în tigaie şi de pata de juc de portocale de pe pulovăr. „Doamne, îşi spuse în sinea ei, îmbrăcat în costum e şi mai seducător”. Bărbaţii i se păruseră totdeauna ridicoli îmbrăcaţi în haine de duminică. însă cu Jason, altfel stăteau lucrurile. Jurai că se născuse în smoching. în ochii lui văzu aceeaşi dorinţă ca aseară. Se vedea că abia aşteaptă s-o sărute.

Ea ar fi dat zece ani din viaţa ei ca să fie singură cu el.

- Erika...
- Daa?
- Dacă te mai uiţi aşa la mine, o să te violez în mijlocul bucătăriei... şi cu martori.

Ochii lui cenuşii aveau acum o privire sălbatică, ceva primitiv.

într-o primă fază, o succesiune de imagini incoerente se perindaseră prin mintea Erikăi. Un soi de vis

cu ochii deschişi, în care se vedea pe jos, strâns îmbrăţişată cu Jason Ness. Apoi, grozăvia visului o lovi ca un bici de foc. Dar ce se-ntâmpla cu ea? Nu-l cunoştea pe acest individ nici de douăzeci şi patru de ore şi ardea deja de dorinţa de a i se dărui acolo, în bucătărie. Era de necrezut.

Erika încercă să zâmbească şi mormăi ceva greu de desluşit. Fără să mai aştepte răspunsul lui Jason, ea bătu în retragere.

Acesta oftă înciudat. Trase deoparte tigaia în care şunca era gata să se ardă şi începu să spargă ouăle într-un bol de sticlă. Ziua promitea să fie interesantă.

Jason era mândru de el. Nu pregătise niciodată nouă porţii de omletă şi se descurcase foarte bine cu copiii. Erika apăru din nou spre sfârşitul micului dejun. Era îmbrăcată într-o rochie sexy galben-aurie, încheiată în faţă cu mulţi năsturaşi ca nişte perle, o centură asortată îi cuprindea mijlocul subţire iar în picioare avea sandale de piele galbenă.

Părul pieptănat pe spate i se revărsa liber pe umeri. Machiajul discret îi scotea în evidenţă verdele-smarald al ochilor. Astfel gătită, avea un aer rece şi sofisticat pe care Jason nu i-l cunoştea. O prefera îmbrăcată în treningul de jogging, murdară

de noroi, dar cu privirea de jăratic.

- Mâncarea ta este în cuptorul cu microunde, spuse amabil bucătarul ad-hoc.

încă o dată, ea fu afectată de zâmbetul lui irezistibil. îi zâmbi la rândul ei.

- Mulţumesc, Jason. N-ar fi trebuit să pregăteşti micul dejun.
- A fost o adevărată plăcere. Şi pe urmă... muream de foame.

Ochii lui cenuşii spuneau clar că îi era foame de ea. Erika nu răspunse. Se grăbea să ajungă la biserică. Aşezat lângă Erika, Jason n-a înţeles nimic din predica duminicală. întreaga lui atenţie se concentra asupra unui singur lucru: o venă mică ce se zbătea pe gâtul însoţitoarei lui. O pulsaţie imperceptibilă care-i trăda starea de spirit. Ness trase în piept parfumul femeii. Era o mireasmă de iasomie.

- „Ploaia de vară”... murmură el.

Erika se întoarse spre el întrebătoare. Nu se auzea nici un ropot de ploaie căzând pe acoperişul bisericii.

- Poftim?
- Parfumul tău. Iasomie şi ploaie de vară...

Ea întoarse repede capul. Dar Ness văzu cum roşise în obraji şi vena de pe gât pulsează mai repede.

Capitolul 3

Sfârşitul slujbei a însemnat pentru Erika o mare

uşurare. Acum nu mai avea decât o singură dorinţă: să-i ducă pe copii înapoi acasă. Ştia foarte bine că bârfele începuseră deja. Cum putea să explice prezenţa lui Jason Ness? Să le spună adevărul? Ştirea ar face înconjurul orăşelului în mai puţin de o oră. Exista riscul să afle şi Charleen. Nu, era prea riscant.

Cei şapte copii ieşiră din biserică urmaţi îndeaproape de doamna Ballinski. Femeia cu limba cea mai ascuţită din oraş reuşea cu greu să-şi ascundă surescitarea. Avea faţa congestionată şi respira greu.

- Bună ziua, Erika, bună ziua, copii.

Ochii ei mici şi sfredelitori se opriră asupra lui Ness.

- N-am avut plăcerea să-l cunosc pe domnul acesta...

Erika deschise gura să înceapă o poveste cu agentul de asigurări, dar Andrew i-o luă înainte.

- E Jason. Stă cu noi.

Doamna Bellinski se întoarse spre Erika şi începu morala:

- Ei bine, e clar ca lumina zilei, Erika, le dai micuţilor un exemplu deplorabil.

Jason făcu un pas înainte. Nimeni n-avea dreptul s-o insulte pe Erika.

- Ba dimpotrivă, doamna McCormik le dă copiilor ei o educaţie perfectă, declară el. De fapt, eu locuiesc pentru două săptămâni în casa de

alături. Sunt doar un prieten, stimată doamnă. N-are rost să trageţi concluzii pripite. E clar?
Urmă o linişte apăsătoare, timp în care Erikăi îi venea să intre în pământ de ruşine. Era mai rău decât îşi închipuise. I se părea că aude deja zvonurile circulând prin oraş.
- Imi pare rău, domnule... spuse bătrâna ţâfnoasă, privindu-şi atent interlocutorul.
- Ness. Jason Ness.
- Scuză-mă te rog, domnule Ness. N-aveam intenţia s-o critic pe Erika. Recunosc că am fost puţin şocată când Andrew a spus că locuiţi sub acelaşi acoperiş. Trebuie să mă înţelegeţi...
- Vă înţelegem, doamnă Ballinski, interveni Erika zâmbind crispat.

- Cu atât mai bine. Atunci, vă las... O clipă, domnule Ness, ce fel de prieten eşti?
- Eu şi Erika corespondăm de doi ani, răspunse Jason cu o mină nevinovată. După atâta timp am vrut s-o cunosc personal. I-am cerut patronului două săptămâni de concediu şi am venit aici.
Erika începu să tuşească şi Jason o bătu pe spate. Doamna Ballinski îi privi pe amândoi zâmbind încântată.
- Corespondaţi de doi ani? Ce romantic! La revedere, trebuie să mă grăbesc. Pe curând, domnule Ness... Erika.
Femeia porni în grabă spre un grup de bătrâne care o aşteptau. Erika se uită la Jason. Din cauza tusei,

avea ochii umezi.

- Corespondăm! repetă ea.

- N-am găsit altceva mai bun. Ce romantic, adăugă el imitând vocea nazală a venerabilei cumetre.

Erika îl privi furioasă.

- Jason Ness, o să te omor!

- Aici? în faţa sărmanilor copii? A doamnei Ballinski şi prietenelor ei? în faţa reverendului? Erika ridică din umeri şi făcu stânga-mprejur nervoasă. La mijlocul drumului până la maşină, se opri brusc. Apoi, dând capul pe spate, începu să râdă. în clipa următoare, Jason era deja lângă ea cuprinzând-o cu un braţ de umeri.

- Asta înseamnă că m-ai iertat?

- Bineînţeles. N-am corespondat niciodată.

Se întoarse spre copiii care rămăseseră în urmă.

- Ultimul la maşină e un mototol! strigă Erika

Toţi porniră în trombă spre maşină.

După-amiaza era programată pentru base-ball. Jason mătură cu privirea câmpul verde unde copiii se antrenau să arunce mingile. Toţi erau îmbrăcaţi cu nişte tricouri pe care scria „Farley, Pompe Funebre”. Ciudat nume pentru o echipă, îşi spuse Jason. Puţin mai devreme o întrebase pe Erika în legătură cu echipamentul acesta, dar ea se eschivase cu un vag „aduce noroc”.

Şi ea îmbrăcase un asemenea tricou care în plus avea scris pe piept cu litere de foc „Antrenor”. Părul

ei roşcat prins într-o coadă de cal ţâşnea de sub cască.

Jack, Billy-Jo şi Charleen, care nu participau la joc, stăteau deoparte. Plume îşi pusese capul pe genunchii Charleenei. Jason le făcu semn cu mâna.

Erika se duse la mijlocul terenului şi bătu din palme ca să le atragă atenţia. Când se făcu linişte ea le spuse pe şest copiilor:

- Am o veste bună, domnul Ness a fost de acord să mă înlocuiască la antrenament. Dacă nu-şi aminteşte cum vă cheamă pe fiecare, aduceţi-i voi aminte... Bine, acum, luaţi-vă bâtele şi mănuşile şi fiţi pregătiţi.

Imediat, cei patru puşti îşi ocupară poziţiile.

- Jason, ia mănuşa mea, spuse Erika arătându-i cu mâna o mănuşă veche de piele. Bănuiesc că, pentru început, ar fi bine ca băieţii să-ţi arate ce ştiu, de acord?

înainte ca cel întrebat să poată răspunde, Erika aruncă prima minge. Cel aflat în faţă la bătaie lăsă mingea să treacă şi prinzătorul la fel. Erika o lansă şi pe a doua. în timpul mişcării ample, Jason avu răgazul să admire rotunjimile voluptuoase ale sânilor ei. îşi scutură capul încercând să alunge gândurile nebuneşti care nu-i mai dădeau pace.

Proiectilul descrise o traiectorie sub forma unui arc de cerc în lumină. încă o dată, jucătorii de la primire au ratat ţinta mişcătoare. Jason luă imediat cuvântul.

- OK, băieţi, începem din nou. Dacă am înţeles bine, vă pricepeţi să manevraţi bâtele. în schimb se pare că aveţi probleme să prindeţi mingea... Travis, vrei să-i dai mamei tale mănuşa? O să vă arătăm noi cum trebuie făcut.

- Dar, Jason... bombăni Travis.

- Jason ridică din sprâncene şi puştiul se supuse. Erika luă mănuşa cu precauţie, de parc-ar fi fost o bombă.

- Jason, vreau să vorbim puţin, spuse ea încet să n-o audă ceilalţi.

- Erika, du-te şi aşază-te cuminte lângă faza unu, în loc să vorbeşti.

Un soi de rumoare străbătu echipa. Tânăra se îndreptă cu inima îndoită spre locul care-i fusese indicat. Işi luă locul cu aerul unui condamnat care se pregăteşte să urce pe eşafod.

- Uitaţi-vă, continuă Jason adresându-se copiilor. Am să arunc mingea foarte sus. Erika va fi exact sub traiectoria mingii şi o va prinde.

Zis şi făcut. Restul se desfăşură repede. Mingea de pielea zbură cu viteză şi după ce atinse punctul culminant, traiectoria ei urmă o curbă descendentă. Erika se poziţionase bine pentru prindere, numai că ţinea ochii strâns închişi şi cu mâinile îşi apăra capul.

Mingea căzu chiar în faţa ei, fără s-o atingă, ţopăi pe gazon de trei-patru ori, după care se opri. Jason, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp,

deschise gura dar nu reuşi să articuleze nici un sunet. Râsetele băieţilor l-au readus la realitate. Se părea că toată lumea, în afară de el, ştia că Erika se temea de acest exerciţiu. Tânăra femeie îl privi dezolată.

Revenindu-şi din clipa de surpriză, Jason se alătură şi el corului de râsete. Râdea chiar cu atâta poftă încât îi dădură lacrimile. Se şterse cu dosul palmei, lăsând o dâră negricioasă pe obraz. Erika luă mingea de unde se oprise şi se apropie de el cu demnitate. începu prin a-l fulgera din priviri, dar asta avu darul să-i sporească şi mai mult buna dispoziţie a antrenorului ad-hoc.

- N-are rost să râzi prosteşte, îl mustră ea serioasă. Ai sau nu de gând să continui antrenamentul copiilor?

Jason făcu un efort supraomenesc să se stăpânească.

- Da... păi... bineînţeles, reuşi el să articuleze răguşit.

- Bine!

Erika îşi studia interlocutorul cu ochii mijiţi. Bărbatul încerca să rămână serios, dar un râs înăbuşit îl scutura. Ca să-l potolească, Erika recurse la un şiretlic. îi făcu discret cu ochiul şi-i spuse încet, cu un aer conspirativ:

- Nu te uita imediat, dar să şti că ai fermoarul desfăcut la pantaloni.

Jason simţi cum se înroşeşte până în vârful ure-

chilor, în timp ce ea îi întoarse spatele, depărtându-se. Instinctiv, duse mâna la şliţ. Bineînţeles, îl minţise.

I-ar fi plătit-o scump, strângând-o în braţe şi ştergându-i cu sărutări surâsul victorios. Dar ea avea noroc că erau copiii de faţă.

Erika îşi întinse picioarele care o dureau şi oftă uşurată. Intinsă comod pe şezlong, cu o ceaşcă de cafea în mână, se bucura din plin de liniştea serii. Atmosfera era plăcută, deşi în grădină era puţin cam răcoare.

După o zi obositoare, copiii dormeau, în sfârşit. Cu ochii mijiţi îl examina pe Jason, întrebându-se la ce-ar fi putut să se gândească. La sărutul de ieri? La grătarul de acum o oră?

Cu ochii închişi acum, îl revedea frigând cotletele de oaie, spre marea bucurie a copiilor. Erika nu se descurcase niciodată cu grătarul. O dată chiar, stârnise atâta panică prin vecini, încât aceştia chemaseră pompierii să vadă ce se-ntâmpla. Cu acea ocazie a renunţat la ideea de grătar în aer liber.

Bineînţeles, Jason şi-a dat seama cam cum stăteau lucrurile când i-a văzut pe cei doi gemeni apărând în goana mare cu un extinctor. Până la urmă, Erika n-a avut încotro şi s-a retras strategic în bucătărie unde a pregătit o salată de cartofi şi ceai cu gheaţă.

Dar, înainte de asta, o rugase pe Charleen să-l

ajute pe Jason. Spre marea ei surprindere, fetiţa a

fost încântată. Masa s-a desfăşurat într-o atmosferă de sărbătoare. Erika trebuia să recunoască sincer că nu mai mâncase niciodată nişte cotlete atât de bune.

După clipele de aducere aminte, ea deschise ochii din nou. Jason îşi bea cafeaua, contemplând noaptea liniştită.

„Ce fiinţă ciudată...” se gândea el. Nu mai întâlnise nici o femeie ca Erika. Avea grijă de şapte copii, era în stare să-i ducă şi la biserică şi la un antrenament de base-ball... O companie seducătoare, un fin psiholog, meştera casei... şi o femeie focoasă. O dovedea sărutul din ajun.

Se întoarse spre ea.

- M-am descurcat bine astăzi?

- N-a fost rău.

- Doar atât?

- Jason, ai fost minunat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru antrenamentul de base-ball. I-ai încântat pe băieţi.

- A fost plăcerea mea.

- N-ar fi trebuit, după aceea, să cumperi îngheţată pentru toată lumea. Nu vor întârzia să-mi reproşeze înclinaţia mea spre economie.

- Data viitoare, o să ştiu să-mi înfrânez elanul de generozitate.

- Jason, nu te chinui să zâmbeşti blajin.

- De acord, doamnă dragă.
- Ce te frământă? întrebă ea şovăitoare, după câteva momente de linişte.
- Ce-i cu ea? întrebă Ness cu o voce care-i trăda neliniştea.
- Nimic grav, fi liniştit. Numai că Charleen nu reacţionează aşa cum bănuisem.
Chipul lui luă o expresie dură pe care nu i-o cunoştea.
- Tu ce bănuiai?
- Să se arate mai timidă sau mai bănuitoare faţă de tine. Dar se pare că te-a acceptat. Totuşi nu eşti decât un străin.
- Sunt tatăl ei.
- Dar ea nu ştie. Ea crede că tatăl ei a murit în accidentul acela.
Expresia dură se mai îmblânzi. Un început de zâmbet îi lumină faţa lui Jason.
- Atunci... poate că-i plac?
Erika sesiză o notă de speranţă în glasul lui.
- Bineînţeles, îi placi foarte mult. Şi mă întreb pe bună dreptate, de ce? îl provocă ea.
Un zâmbet radios apăru pe chipul lui Jason.
- Pentru că sunt... frumos. în orice caz, unele femei aşa cred.
Erika chicoti.

- De ce nu? întrebă ea, numai miere în glas. Despre gusturi nu se discută. Dar nu crezi că Charleen e prea tânără ca să-şi piardă capul în faţa

unui bărbat arătos?

- Poate că o interesează averea mea?

- Nu cred că ăsta ar fi un motiv. Eu îi învăţ că banul nu e totul în viaţă.

- Atunci, nu văd decât o singură explicaţie, zâmbi el şăgalnic. Seducţia incontestabilă a bărbatului experimentat.

- Da? In ce privinţă, mă rog?

Privirile lor se întâlniră. Incet, Jason se ridică asemeni unei feline mari, aşeză ceaşca pe jumătate goală pe o masă de grădină, apoi se aplecă şi luă ceaşca din mâna Erikăi. Aceasta nu făcu nici o mişcare, fermecată de secretul arzător pe care îl descoperea în ochii cenuşii.

- In dragoste, draga mea. Un bărbat care ştie să facă o femeie să vibreze, şopti el.

Se părea că nimic n-ar putea să rupă vraja clipei. Pe Erika o străbătu un fior plăcut. N-o atinsese încă, însă ea deja ştia. I se întăriră sfârcurile. Era o senzaţie ciudată, un fel de ghem pe care îl simţea în stomac. Nu mai simţise ceva asemănător decât odată, demult, când făcuse surf pe ocean. La apropierea lui Jason, senzaţia s-a accentuat.

Erika îşi umezi buzele uscate.

- Nu... ne-am... îndepărtat de... subiect? bâlbâi ea.

- Erika, tu ce aştepţi de la un bărbat?

înainte ca ea să apuce să-i răspundă, bărbatul se aşeză lângă ea pe şezlong şi o sărută pătimaş.

Buzele lor se căutau cu o aviditate aproape de violenţă. Erika scoase un geamăt surd.

Jason abandonă buzele tinerei femei şi descrise cu vârful limbii o traiectorie de foc pe gâtul ei mătăsos, până în locul unde minuscula venă bătea furios, apoi îi descheie unul câte unul nasturii bluzei. Erika simţea că porneşte în derivă. Se revăzu pe creasta valului, lăsându-se purtată către plajă cu o viteză vertiginoasă. Universul se învârtea într-un vis senzual. Se arcui pe spate. Gura lui Jason, care îi găsise un sfârc îi smulse un strigăt de surprindere şi de voluptate.

Mâinile bărbatului o dezbrăcau alunecând spre buricul ei. Buzele lui îi aţâţau dorinţa. Valul se sparse rostogolindu-se pe nisipul plajei. Când bărbatul îi luă din nou în stăpânire buzele ea crezu că se îneacă.

- Mamă?

Semnalul de alarmă. Oceanul dispăru subit. Buimăcită, îngrozită, recunoscu glasul lui Billy-Jo.

Capitolul 4

Erikăi îi veni greu să se ridice pentru că picioarele îi tremurau. în mod miraculos, mâinile care-i tremurau reuşiră să încheie nasturii bluzei într-un timp record. Niciodată nu se simţise atât de ruşinată. Să fie prinsă în flagrant delict de... flirt, şi încă pe veranda ei. înghiţi cu greu în sec. Dar pe cine încerca ea să păcălească? Ceea ce făcuse era mult mai mult decât un flirt inocent. La naiba!

Fusese cât pe ce să-l lase pe Jason Ness s-o aibă pe un şezlong, chiar în casa ei!

Din fericire, Billy-Jo nu putuse să deschidă uşa de la bucătărie. Cum putea să-i explice unei puştoaice de doi ani o asemenea scenă? Billy-Jo repetă apelul, aducând-o pe Erika cu picioarele pe pământ. Cu capul plecat - pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit

să-l privească pe Jason, chiar dacă viaţa ei ar fi depins de asta - cu obrajii arzând, vinovata se îndreptă spre uşă. Fără să se întoarcă, tuşi să-şi dreagă glasul.

- Noapte bună, Jason, mormăi ea cu o voce spartă. Mâine dimineaţă, micul dejun e la şapte şi jumătate; copiii trebuie să meargă la şcoală.

Fără un cuvânt în plus ea dispăru în casă şi închise uşa. Din fericire Jason era gentleman! Puţini bărbaţi ar fi lăsat o femeie s-o şteargă, după ceea ce se întâmplase în prealabil, fără nişte comentarii mârlăneşti.

Jason avea sentimentul penibil că tocmai comisese un lucru ireparabil. Se uită fix la uşa care-l despărţea de Erika. Ce demon l-a împins să se poarte astfel? Nu făcuse niciodată asemenea avansuri unei femei, nici chiar în adolescenţă când făcea nebunii în maşina tatălui său. Se aşeză greoi, netezindu-şi hainele în dezordine. Cu bărbia în palme şi coatele sprijinite pe genunchi, îşi lăsă

privirea să rătăcească pe crestele munţilor care se profilau întunecaţi pe cerul nopţii.

Ce se întâmplase? Şi totuşi totul începuse atât de bine... Nu se distrase niciodată atât de bine. Până - atunci, experienţa lui în relaţiile cu copii se limitase la cadourile de Crăciun pe care le făcea nepotului şi nepoatei lui. Intr-o bună zi, îşi dăduse seama brusc că

cei mici crescuseră. Stela, sora lui îl tot îndemna să se mai odihnească. Ar fi trebuit s-o asculte înainte de a se grăbi să vină aici la Mountain Vien să-şi caute fata. Da, asta era; oboseala îi făcea farse.

Se strădui să se concentreze asupra singurului motiv care îl adusese în casa aceasta: Charleen. Ar fi fost mai bine să-i consacre ei mai mult timp decât să încerce s-o aducă pe Erika în patul lui. Aceasta nu era la fel cu femeile uşoare pe care le frecventa de obicei, femei de lume care cunoşteau foarte bine regulile jocului. Erika era prea sinceră, prea dreaptă ca să recurgă la acest gen de artificii. N-avea dreptul să profite de această situaţie. Un adult ar trebui să-şi poată domina libidoul, ce dracu'!

Pătruns de această convingere, Jason încercă să pună la punct un plan de acţiune concret. în primul rând, să uite ce se întâmplase; ba chiar mai mult: să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. în al doilea rând, să evite să rămână singur cu Erika McCormick. în sfârşit, s-o facă din nou sociabilă pe

Charleen şi s-o ia cât mai repede acasă, în Texas.

Ştia că n-o să fie uşor deloc.. într-adevăr, între el şi Erika exista o atracţie fatală, o vrajă împotriva căreia trebuia să lupte în fiecare clipă.

Erika rămase uimită să-l găsească în bucătărie când coborî. Sprijinit de chiuvetă, el îşi bea cafeaua gânditor. Jason Ness, un gentleman? Poate era prea mult spus! Dacă avea cumva de gând să termine ceea ce ea, într-un moment de rătăcire, îi dăduse voie să înceapă, atunci, dragul de el trebuia să se pregătească pentru o lungă aşteptare.

Cât a dus-o pe Billy-Jo înapoi în pat, Erika avu la rândul ei răgaz să-şi revizuiască poziţia. Inainte de orice, tipul ăsta era un adevărat pericol public. Până acum, nici un bărbat nu exercitase vreodată o asemenea putere asupra simţurilor şi spiritului ei. Timp de mai bine de doi ani, Erika se străduise să-şi construiască o carapace solidă care s-o apere de mizeriile acestei lumi. A fost de ajuns să apară acest necunoscut, pentru ca toată apărarea ei, atât de migălos construită, să se năruie ca un castel din cărţi de joc.

Până atunci, Erika nu se considerase o femeie uşor de abordat. De când îl întâlnise pe Jason, începuse să aibă dubii în privinţa asta. După moartea lui Brad, se dedicase cu totul educaţiei copiilor. Se stabilise în acest orăşel tocmai pentru ca să-i poată creşte mai bine. Ceva mai târziu,

Departamentul pentru Protecţia Copilului i-a propus să aibă grijă şi de Jake.

Apoi a urmat Pete, şi în sfârşit Charleen. Erika acceptase fără rezerve s-o găzduiască pe micuţa rămasă singură, dar după cele întâmplate, ajunsese să-i pară rău de hotărârea luată. Şi toate astea din cauza diavolului acela cu ochi cenuşii, arzători. Dumnezeule! Cum avea s-o scoată la liman cu Jason?

împietrită în pragul uşii, îl privi pe specimenul perfect al sexului bărbătesc şi se simţi brusc copleşită te o teroare necunoscută. Nu atât de Jason se temea cât de ceea ce avea să urmeze. Rememorând regulile de aur ale celibatarei înveterate, îşi dădu brusc seama de vidul pe care îl va lăsa intrusul după plecarea lui. Un gol pe care doar el însuşi l-ar putea umple.

Ness ridică privirea fixată pe ceaşca de cafea, remarcă teama în ochii verzi ai Erikăi şi trase o înjurătură printre dinţi. Se grăbi să-i ofere noii venite o ceaşcă de cafea.

- Nu e un dar pentru împăcare, spuse el încet.

Tânăra intră în bucătărie şi acceptă ceaşca, total depăşită de evenimente. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie. Deveni brusc stacojie aducându-şi aminte de îmbrăţişarea întreruptă.

Erika tresări uşor când Jason declară:

- Erika, te doresc într-adevăr.

Ea reuşi doar să articuleze un „Perfect!”, care aducea mai mult cu un orăcăit. Jason o privi.

- M-am gândit că trebuie să ţi-o spun. Asta-i tot.

- Nu-mi vorbi aşa, spuse Erika adresându-se parcă fereastrei.

O apucă de bărbie, silind-o parcă să-l privească. Orice-ar fi hotărât mai înainte, femeia asta avea nevoie de nişte explicaţii.

- Iartă-mă Erika, dacă ţi-am spus nişte lucruri stânjenitoare. Eu prefer să privesc realitatea în faţă, draga mea; n-am dorit niciodată o femeie aşa cum te doresc pe tine.

Cu degetul mare o mângâie pe buza de jos şi imediat simţi cum îl străbate un fior puternic. Cerule! Era oare posibil ca o femeie să aibă o asemenea influenţă asupra lui?

Erika îl privea, imobilă, parcă înlemnită. Era o experienţă ciudată să-i citească dorinţa în ochii cenuşii. O dorea chiar atât de mult? Niciodată vreun bărbat n-o privise aşa, nici chiar bărbatul ei. Ce senzaţie necunoscută ar trăi dacă i-ar ceda? Scutură din cap ca să alunge obsedanta viziune a trupurilor lor înlănţuite.

Jason închise ochii, luptând cu disperare să câştige o bătălie pe care o ştia dinainte pierdută. Şi totuşi,

până să apară Erika, pusese la punct o tactică total diferită. Dacă o aşteptase în bucătărie, n-o făcuse decât cu gândul să-şi ceară scuze. Acum, tot ceea ce premeditase i se părea ridicol. Revăzând-o, citind din nou confuzia din ochii ei mari, verzi, fusese frapat de evidenţă: era mai presus de puterile lui să renunţe la ea. Felul în care continua să-l privească dovedea, cel puţin, că nu exista un învins şi un învingător în această confruntare. Deschise din nou ochii şi-i zâmbi. Nu voia s-o bruscheze.

- Draga mea, şopti el, o să ne culcăm împreună. Cu siguranţă. Nu ştiu când se va întâmpla asta... Iţi las ţie iniţiativa. Contează pe mine că o să te ajut să iei această hotărâre.

Erika păru că nu înţelegea spusele lui pentru că se mulţumea să clatine din cap cu un aer absent. Nu vedea decât buzele lui mişcându-se şi nu se gândea decât la sărutări. Oftă încet, apoi trase o înjurătură în sinea ei.

- Nu pot decât să te rog să nu-mi dai cale liberă, murmură Jason. Mor de dorinţa de a-ţi face pe plac Erika, nu vreau să am o aventură de o seară cu tine, înţelegi? Şi pe urmă, mai sunt şi Charleen şi ceilalţi copii... Spune ceva... N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de tăcută, asta mă stinghereşte.

Linişte. O luă de mână şi o însoţi până la uşă.

- Spune-mi şi mie de îndată ce vei lua o hotărâre. Am nevoie să ştiu şi eu, draga mea. Acum o să ne retragem în camerele noastre pentru un repaos binemeritat. De acord?

Se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte. Tinerei femei îi înflori un zâmbet pe buze. Jason ieşi încet pe culoar şi închise uşa în urma lui.

Ei îi pică fisa mult mai târziu, în momentul în care, amorţită, intră în aşternutul ei de celibatară. Ce-a vrut să spună? Furioasă, trase un pumn în pernă.

- Ness, eşti un om mort! murmură ea din ce în ce mai nervoasă. Cine te crezi? Un donjuan irezistibil?

Poate că în mintea lui socotea că o văduvă este o pradă uşoară. Iată de ce îi lăsase cu generozitate posibilitatea să se ducă la el să-i cerşească mângâierile.

- Ei bine, dragă prietene, să ştii că nu eşti la capitolul suferinţelor.

Se întoarse pe spate, cu mâinile sub ceafă şi cu ochii pe tavanul întunecat. Cinstită până în adâncul sufletului, era obişnuită să judece lucrurile fără părtinire. Adevărul era unul singur şi era implacabil. în seara aceea, Erika i-ar fi cedat lui Jason. El nu voise. Poate că-şi dăduse seama de nesiguranţa, de frica, de confuzia ei.

Gemu şi îşi ascunse faţa în pernă. Se purtase cu

stângăcie. Ce-o fi crezut despre ea? Cu siguranţă că râdea de ea. Şi totuşi, când s-au despărţit era mai degrabă trist.

Se mai răsuci o dată în pat, cu un zâmbet pe buze. „Noaptea e un sfetnic bun", îşi spuse ea cu mintea înceţoşată de oboseală.

Săptămâna următoare a fost una dintre cele mai bizare din câte-şi aducea aminte Erika. Jason părea să fi optat definitiv pentru rolul de bun camarad. Ii conducea în fiecare zi pe copii până la autobuz şi îi antrena pe băieţi la base-ball. Deseori insista să participe la treburile casnice. Şi aşa cum stabiliseră de comun acord nu o favoriza deloc pe Charleen deşi era mereu pe lângă ea. Uneori, o privea ca şi cum şi-ar fi pus mii de întrebări în privinţa ei. Erika remarcase acest lucru. Din expresia lui încordată, întrevedea afecţiunea pentru fiica lui şi emoţia. In mod neaşteptat, tânăra femeie încerca sentimente diverse, schimbătoare de la un moment la altul: dragoste, mândrie, suferinţă, furie.

Redusă la tăcere de experienţa ei tragică, fetiţa tot nu vorbea. Faţă de Jason, ea manifesta un fel de

indiferenţă, atenuată de atenţia ei mascată. în două sau trei ocazii, Erika surprinsese un zâmbet vag pe chipul copilului.

în prima luni, Jason s-a întors acasă după ce-i condusese pe copii la autobuz. Ca un om de acţiune, s-a apucat să măsoare bucătăria cu paşi

mari, în lung şi-n lat.

- Şi acum? întrebă el.

- Acum ce?

- Ce facem?

- Păi...

Obrajii aprinşi o trădau, pentru că el schiţă un zâmbet şiret.

- Nu intra în panică, draga mea. N-am să te împing niciodată într-o situaţie fără ieşire.

Erika ridică bărbia. îşi cercetă adversarul, cu ochii pe jumătate închişi. îmbrăcat cu nişte pantaloni strâmţi şi o cămaşă kaki care abia îi cuprindea bicepşii, el părea s-o sfideze. Foarte bine, vedem noi! Instinctul ei feminin o îndemna să-l pună pe Jason cu spatele la zid.

- Ce te face să crezi că nu sunt în stare să fac faţă unei situaţii „fără ieşire”?

Zări două scântei minuscule în ochii lui cenuşii. în clipa următoare, bărbatul preferă să bată în retragere

părăsind locul confruntării decât să se lase antrenat într-o discuţie periculoasă. Ea îl privi cu mâinile în şolduri cum ieşea din cameră, scoţându-şi în relief sânii prin bluza de casă.

Sentimentul de triumf cedă repede locul unor noi incertitudini. Jason era destul de încăpăţânat încât să nu-şi schimbe opiniile. El o pusese în faţa unor răspunderi mari şi aştepta liniştit hotărârea ei.

El n-avea să mişte un deget.

Un fragment din visul care o chinuise pe Erika toată noaptea reveni acum s-o ameţească. Se revăzu culcată pe o blană de urs în faţa unui şemineu în care ardea focul. Cu trupul lucind de sudoare, Jason se aşeza încet peste ea. Visul s-a întrerupt brusc în clipa în care picioarele ei lungi îi înconjurau mijlocul.

Erika oftă adânc. Inainte, asemenea gânduri nu existau. Faţă de Brad avusese o dragoste profundă şi liniştită. Seara, după ce copiii se culcau, îi plăcea să savureze în compania lui un pahar de vin. De când apăruse Jason în viaţa ei, nimic nu mai era ca înainte. Erika gândea, vorbea, visa... altfel. Istovită, îşi scutură coada lungă de cal. Era timpul să revină la preocupări mai convenţionale.

„Luni, zi de rahat", gândi ea făcând o grimasă.

Capitolul 5

Jason n-a trebuit să insiste prea mult pentru ca să-şi capete partea de treburi în gospodărie. Erika l-a însărcinat să facă paturile băieţilor, după care a şters-o în camera fetelor. Billy-Jo şi Andrew, singurii care nu mergeau încă la şcoală, erau pironiţi în faţa televizorului. Erika trebui să coboare în salon, ca să le pună o nouă casetă cu desene animate. Când s-a întors în dormitorul ei, l-a găsit pe Jason lângă pat.

El luase în secret această iniţiativă, asemenea unui copil care forţează o uşă interzisă. Deşi Erika

se izola în minunatul ei salon privat de la parter, avea totuşi dormitorul la etaj.

Cu un zâmbet poznaş pe buze, Jason a intrase tiptil în camera mare cu lambriuri de stejar înfrumuţesate de tapetul cu fine nervuri aurii. îşi

plimbase privirea peste mobilier, remarcând în trecere o toaletă din lemn de trandafir, un fotoliu dolofan tapiţat cu catifea roşie. Perdele de dantelă mascau fereastra înaltă, lăsând să pătrundă în cameră un miros plăcut de liliac.

Pentru o clipă, Jason admiră paravanul japonez aşezat în faţa şemineului şi şerveţelul brodat cu fir de mătase pe care stătea lampa cu abajur de sticlă mată... Fără să vrea, privirea îi era atrasă de patul mare, o adevărată operă de artă; dar nu neapărat latura artistică îl interesa pe el. O cuvertură din petice era trasă într-o parte. Cearşafurile mov-pal răspândeau o aromă suavă şi prin nenumăratele cute trădau faptul că Erika se răsucise mult până să-şi găsească somnul cu o seară înainte.

Imaginea Erikăi, întinsă pe această cuvertură, cu părul răsfirat pe pernă ca o aură, îi trezi dorinţa. Cu ochii închişi, se agăţă de barele de la picioarele patului, încercând să-şi domolească înflăcărarea cu răceala metalului. încercă să-şi regăsească liniştea. în zadar, pentru că vraja persista. Imaginea obsedantă se profila acum pe ecranul pleoapelor lui închise: Erika, goală, întinsă pe cearşafurile moi, gata să i se ofere.

Mâna care i se aşeză pe umăr îl făcu să tresară şi o voce îi rosti încet numele. Smuls din reveria lui, deschise ochii. I-au trebuit câteva secunde ca să treacă

de la vis la realitate. De data asta, era adevărata Erika, nu făptura din visul lui. Jason respiră adânc şi zâmbi.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

- Nimic deosebit. Se rezolvă cu un duş rece.

Ce putea să răspundă o doamnă unei asemenea afirmaţii? După o scurtă ezitare, Erika preferă să schimbe subiectul.

- Mă ocup eu de cearşafuri. Du-te tu şi întinde lenjeria te rog.

El se conformă, fără un cuvânt.

Erika schimbă cearşafurile, preocupată de silueta masculină pe care o descoperise la picioarele patului ei. Deodată, un îndepărtat semnal de alarmă din adâncul subconştientului o avertiză că mai făcuse o greşeală. Il rugase pur şi simplu pe Jason să-i întindă lenjeria fină. „OK, doamnă Freud, se dojeni singură, această rugăminte poate fi subiectul a tot felul de interpretări”. De fapt, nu era decât una singură şi o ştia foarte bine.

Bineînţeles, acum era prea târziu. Maşina de spălat era goală şi, pe fereastra bucătăriei, putea să contemple insolitul spectacol al voinicului Jason care, mai meticulos ca niciodată, punea la uscat sutiene şi bikini.

- Dumnezeule! scrâşni din dinţi ea văzându-l cum apucă o bustieră de dantelă galben-pai.

Jason examina intrigat articolul de lenjerie. Nimic din aspectul Erikăi nu te făcea să crezi că-i plăcea să poarte asemenea desuuri aţâţătoare. Cine ar fi crezut că pe sub treningul de jogging sau jeanşii spălăciţi... El simţi un nod în gât. Cu siguranţă că purtase bustiera pe sub rochia galbenă de duminică. Se revăzu alături de ea aşezat pe bancă în biserică respirându-i mireasma: iasomie şi ploaie de vară. Agăţă desuul pe frânghia subţire, reproşându-şi lipsa de sânge rece.

Era clar că imaginaţia îi juca feste. De când ajunsese un bărbat de treizeci de ani să-şi piardă minţile în faţa patului nefăcut sau a unei lenjerii de femeie? Intot- deauna îşi bătuse joc de urmările unui libidou exagerat. La naiba cu gândurile astea de adolescent! Se întoarse cu spatele şi privi casa. Erika îi spusese c-ar zugrăvi-o din nou dacă n-ar avea rău de înălţime.

Jason se întoarse în bucătărie cu coşul gol. Erika, aplecată în faţa uşii deschise a frigiderului, îl întrebă:

- Ce-ai vrea pentru cină?

- Orice vrei. Nu sunt mofturos. Dar tu, ce culoare vrei să aibă casa?

Se întoarse spre el, ridicând o sprânceană uimită.

- De ce? Ce legătură are culoarea casei cu...

- Cu asta? întrebă el arătând spre coşul de rufe. Destule. Să pună chiloţeii la uscat în miezul zilei, e o chestie care nu-i cade aşa de bine unui bărbat, nu crezi?

Deşi ridicase tonul, arăta vlăguit de puteri.

- Bleu, rosti ea încet.
- Bleu, repetă el.

Erika încuviinţă. Urmă o linişte apăsătoare preţ de câteva secunde, după care tot ea întrebă surprinsă.

- Dar de ce întrebi?
- Pentru că trebuie să fac ceva. Din moment ce primesc mâncare, la fel ca fiica mea, în schimb o să-ţi zugrăvesc casa.

Tânăra miji ochii. încă o dată îşi ridică semeaţă bărbia, cu o expresie încăpăţânată.

- De acord, răspunse ea după un moment de cugetare. Cu condiţia să plătesc eu materialele şi să-ţi pot da o mână de ajutor.
- Dar ştiu că nu-ţi place să te urci pe scară, că ameţeşti la înălţime.
- într-adevăr, dar aş putea să mă ocup de obloane şi de verandă.

Expresia încăpăţânată dispăruse, şi ochii ei verzi străluceau acum de mulţumire. De mult timp voia să-şi zugrăvească din nou casa...

- Nici nu se pune problema să plăteşti vopseaua, spuse Jason. Ba mai mult, am să-ţi dau eu bani pentru mâncare. Când muncesc, mănânc cât un lup.

- Nicidecum, obiectă gazda. Dacă faci tot exteriorul, eu trebuie cel puţin să fac menajul şi să plătesc mâncarea.

Jason se bătu cu palma peste burtă.

- O să ajungi la sapă de lemn. Insist să particip la cheltuieli. Şi dacă-mi promiţi că n-o să-mi scrobeşti chiloţii, am să înlocuiesc geamurile sparte de la etajul doi.

Un zâmbet larg îi destinse chipul până în clipa în care îşi văzu interlocutoarea căzând pe gânduri. Remarcase deja că atunci când ea cântărea între bine şi rău, îşi muşca buza de jos. Iar când se simţea ameninţată îşi înălţa semeaţă bărbia şi îşi înfigea, cu un gest maşinal, mâinile în şolduri... Ar fi putut să-şi petreacă mult timp studiind gesturile Erikăi. Aceasta zâmbi în cele din urmă.

- De acord. Şi dacă-ţi promit că n-o să-ţi las bluzele să se întindă, eşti de acord să schimbi şi jgheaburile de la streaşină?

- Am putea să negociem. Fă-mi o propunere mai interesantă.

- Ness! N-are rost să iei mutra asta obscenă. Eu sunt o adevărată doamnă! N-am să mă vând niciodată pentru nişte jgheaburi... dar în ceea ce priveşte şemineul, mai rămâne de discutat.

Bărbatul pufni într-un hohot de râs tunător.

Jason se afla acolo de mai bine de o săptămână şi casa nu era încă zugrăvită. Scosese obloanele şi vechile jgheaburi, înlocuise geamurile sparte.

vopseaua veche, tencuise fisurile si apoi le gletuise, apoi aplicase un strat de grund alb pe pereţii exteriori.

Meşterul se interesase si de bătrânii din vecinătate, după ce Erika îi atrăsese atenţia asupra problemelor lor. McElroy, singurul antreprenor din oraş, avea nişte preţuri exorbitante şi oamenii nu-şi prea puteau permite să apeleze la serviciile lui. Aşa încât, cei mai mulţi bătrâni îşi lăsau casele să se deterioreze treptat.

Jason şi-a petrecut după-amiază întreagă reparând scările de la veranda doamnei Wilson şi, în schimb, bătrâna doamnă l-a răsplătit cu desertul lui preferat: chou à la crème.

Pe măsură ce-l cunoştea, Erika îl respecta tot mai mult. Era un adevărat gentleman, amabil, răbdător cu toată lumea şi, mai ales, cu copiii.

Când îl văzuse prima dată dezbrăcat până la brâu, căţărat pe o scară, aproape că leşinase. Pielea bronzată, lucind de sudoare în lumina dimineţii, blugii lustruiţi în genunchi care i se mulau pe pulpe şi coapse, pieptul musculos, acoperit de păr negru... Privirile lor s-au întâlnit şi ea văzu pentru o clipă în ochii lui privirea aceea sălbatică. Nu se gândise că şi el citea aceeaşi expresie în ochii ei.

Duminica următoare, seara, Jason se gândea că ar mai trebui să aştepte încă, atât pentru Charleen

cât şi pentru Erika. De-abia aştepta să şteargă cu buretele cei

şase ani de absenţă din viaţa fetiţei. Şi, pe de altă parte, fiecare părticică din trupul lui o dorea pe Erika. In fiecare seară se desfăşura acelaşi ritual. O dată băieţii aflaţi în paturile lor, înveliţi şi sărutaţi, Jason şi Erika se duceau să le spună noapte bună fetelor. Jason îi acoperea faţa lui Billy-Jo cu pupături şi fetiţa chicotea fericită.

După ce-o săruta pe Charleen, Erika se retrăgea întotdeauna discret ca să-l lase singur cu ea. Opt seri la rând Jason îi mângâiase părul mătăsos şi o sărutase pe obraji.

Pentru el era momentul cel mai ingrat al zilei, pentru că nu primea în schimbul sărutului părintesc decât un zâmbet vag.

In a noua seară s-a întâmplat miracolul mult aşteptat. Mânuţa Charleenei se agăţă de braţul lui şi ridicând capul, îl sărută timid pe obraz. Cedând instinctului părintesc, o strânse în braţe şi spre surprinderea lui, fetiţa i se cuibări la piept.

Erika se sprijini de tocul uşii, cu ochii înlăcrimaţi. Nu ştia ce să spună despre această subită schimbare de atitudine, însă era clar că fetiţa făcuse un prim pas spre vindecare.

După o îmbrăţişare prelungită, Jason îi dădu drumul.

- Noapte bună, draga mea, îi şopti el învelind-o.

Erika îl privi cu un zâmbet luminos. Un zâmbet

adevărat.

Apoi se retrăsese în bucătărie să facă o cafea. în felul ăsta încerca să-şi stăvilească emoţiile. Tocmai era pe punctul de a redeveni stăpână pe situaţie în clipa în care se simţi luată în braţe şi ridicată în sus. Boabele de cafea pe care tocmai se pregătea să le râşnească se împrăştiară pe jos. începu să se zbată dar zărind figura radioasă a lui Jason renunţă să mai protesteze. în ochii lui cenuşii se citea o fericire fără margini.

Râzând, Erika se lăsă purtată de vârtejul unui vals improvizat. După câteva clipe de vals ameţitor, tinerei femei parcă i se ridică un val de pe ochi.

„îl iubesc! îl iubesc pe Jason! îl iubesc pe texanul ăsta!"

Imediat, bunul ei simţ răspunse acestui glas interior: era într-adevăr dragoste? Nu era cumva doar o exagerare trecătoare datorată îndelungii ei singurătăţi? încet, el o lăsă jos din braţe, cu o expresie blândă pe faţă.

Aştepta ca ea să facă următoarea mutare şi ea o ştia foarte bine. însă tânăra femeie nu reuşea să se hotărască. Femeia cerea un bărbat, însă mama din ea o îndemna la prudenţă. Oare ce influenţă putea să aibă asupra copiilor o relaţie intimă cu Jason? Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă s-ar fi ataşat prea mult de el? N-ar suferi când ar interveni inevitabila despărţire? O idilă n-ar împiedica demersurile pentru adopţia lui

Pete şi a lui Jack? In sfârşit, asta n-ar avea o influenţă asupra lui Charleen când ar afla că Jason e tatăl ei?

Prea multe întrebări care aşteptau un răspuns. Erika trebuia încă o dată să fie rezonabilă, să se încreadă în vechea vorbă că „noaptea e un sfetnic bun”. O noapte lungă de insomnie.

Jason îi privea chipul frământat. Nehotărârea arunca o umbră în ochii ei verzi. Bărbatul oftă văzând că momentul atât de aşteptat nu venise încă. Citea în ochii ei sentimente contradictorii. Râsul alterna cu tristeţea. Erika avea ochii luminoşi când se uita la copii, întunecaţi când era neliniştită. Acum, aveau sclipiri de smaralde şi Ness ştia cu siguranţă că ea era pe punctul să conştientizeze ceea ce el înţelesese de câteva zile: că, inevitabil, aveau să se îndrăgostească unul de celălalt.

Să se îndrăgostească pentru totdeauna, spera el. Jason Ness voia ca Erika să devină soţia lui. Ii voia şi pe cei şapte copii. Şi munţii din Virginia. Şi această casă minunată.

Din păcate, pe Erika ar fi trebuit s-o cheme Prudenţa. „Sunt un subiect potrivit pentru o noapte albă”, îşi spuse el plin de amărăciune. In situaţia de faţă, el avea interesul să păstreze o distanţă faţă de Erika. Făcuse o greşeală manifestân- du-şi deschis emoţia. Progresele înregistrate de

Charleen meritau mai degrabă o reflecţie adâncă,

pentru care avea neapărat nevoie de singurătate.

- Noapte bună, Erika, spuse el sobru.

Deschise uşa de serviciu şi ieşi în noapte.

Erika îşi luă în palme obrajii care-i ardeau. îi venea să plângă. Lucrurile erau acum clare pentru ea. îl iubea nebuneşte pe un vizitator ocazional. în curând, Jason avea să se întoarcă în Texas ea împreună cu fiica lui. între ei nu putea exista nimic serios, îşi repetă pentru a nu ştiu câta oară. El locuia şi muncea în Texas. Ea alesese să-şi crească copiii în Virginia.

Nu, nimic, îi şoptea glasul raţiunii.

Ai să regreţi mereu că n-ai cunoscut dragostea acestui bărbat, obiecta perfid glasul simţurilor ei. Măcar o săptămână? Măcar o noapte?

Gânditoare, Erika trase zăvorul uşii, muşcându-şi buzele. De ce să se priveze de o atât de mare fericire? De ce să nu trăiască clipa? Un zâmbet satisfăcut îi lumina faţa. Chiar de mâine o să înceapă o campanie să-l seducă pe Jason.

Era minunată, în lumina dimineţii care inunda bucătăria spaţioasă. în pragul uşii, Jason încremeni, parcă uluit de o nălucă. Dar ce făcuse gazda cu obişnuitul trening? Erika îşi vedea de treabă ca de obicei înaintea micului dejun, în faţa plitei, îmbrăcată

într-o rochie uşoară care-i ajungea la jumătatea pulpelor. Cu picioarele goale, părul pieptănat pe spate, ea îşi întâmpină invitatul cu un zâmbet

radios.

- Bună dimineaţa, Jason.

Bărbatul simţi o ciudată crampă în stomac. Crezuse întotdeauna că prima oră a dimineţii nu le avantaja pe femei. Dar ceea ce avea acum în faţa ochilor dezminţea această prejudecată. Ea tocmai pregătea masa pentru el şi cei şapte copii şi era pur şi simplu aţâţătoare.

Prin preajmă domnea o adevărată anarhie. Travis şi Trevor îşi disputau faimoasa cămaşă, în timp ce Pete îi contesta lui Andrew dreptul asupra jucăriei prezentate pe cutia de cereale. Billy-Jo se mângâlea conştiincioasă cu dulceaţă şi Charleen îi dădea lui Plume să bea din cana ei.

Jason îşi turnă o cafea şi se aşeză la masă. Erika îi puse în faţă o farfurie cu clătite.

- Ai dormit bine?

Avusese oare întotdeauna vocea atât de melodioasă? Erika se aşeză în faţa lui, oferindu-i imaginea incitantă a pieptului ei. La naiba, nu purta nimic pe sub rochie?

- Ca un bebeluş, reuşi el să răspundă.

- Ai mare noroc! eu n-am reuşit să închid ochii toată noaptea.

Minţea, pentru că după ce luase importanta hotărâre, căzuse într-un somn de plumb. Totuşi, conform principiului bine cunoscut - scopul scuză mijloacele, minciuna aceasta era de înţeles.

Cei cinci şcolari, care terminaseră de mâncat, se duseseră în camerele lor să-şi ia ghiozdanele, când

Erika se apropie din nou. Mâna ei diafană împinse spre Jason un vas de porţelan.

- Dulceaţă de trandafiri?

A fost cât pe ce să se înece cu clătita. Era oare posibil ca două cuvinte obişnuite să degaje atâta senzualitate? Ness sări imediat în picioare şi îi strigă pe copii.

- Sunteţi gata? Vă conduc la autobuz.

Toţi copiii ajunseră în acelaşi timp. Bineînţeles şi câinele. Andrew şi Billy-Jo începură să-l roage pe Jason să-i ducă şi pe ei cu maşina. Toţi ieşiră într-o hărmălaie de nedescris.

Liniştită, Erika îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Prima parte a planului ei reuşise. Văzuse în ochii lui Jason o poftă nemăsurată şi îl surprinsese de câteva ori umezindu-şi buzele. „în dragoste, ca şi la război, totul e permis”, se încurajă singură. începu să strângă farfuriile şi să le pună în maşina de spălat vase, fredonând un marş militar.

Capitolul 6

Spre seară, Jason începu să aibă unele îndoieli. După ce-i condusese pe copii la autobuz, se întorsese acasă şi se apucase să lucreze la partea din spate a casei. In timpul zilei remarcase, de la înălţimea schelei unde lucra, că Erika îşi tot făcea drum pe acolo. Renunţase la rochia uşoară de interior pe care o purtase la micul dejun pentru un şort bleumarin şi o bustieră albă ca zăpada al cărei decolteu atrăgea atenţia. La dejunul la care

participaseră şi Andrew şi Billy-Jo, tânăra remarcase de mai multe ori privirile indiscrete ale lui Jason. Nu cumva jocul ei, când mai şovăitor, când mai fermecător, îl amuza?

Acum, el simţea privirea Erikăi aţintită asupra lui. Văzându-i ochii provocatori, îşi spuse că aşa trebuia să fi fost privirea Evei când îi oferise lui Adam fructul oprit.

Cât despre ea, Erika încercase să păstreze aparenţele unei zile obişnuite. E drept că nu mai ştia ce pregătise pentru cină, numai că nimeni nu avusese nimic de obiectat. Jason, aşezat în faţa ei, îmbrăcat în vechii lui blugi, cu cămaşa descheiată părea la fel de nervos ca şi ea.

Erika voise să aibă toate atuurile de partea ei. Făcuse o baie parfumată şi se apălase pe cap. O urmă de fond de ten şi puţin fard îi puneau în valoare fineţea tenului şi ochii mari, verzi.

îşi alesese cu minuţiozitate o ţinută cât mai adecvată scopului pe care şi-l propusese: pantaloni negri mulaţi, bluza de mătase de culoarea smaraldului la fel ca ochii ei. După o inspecţie meticuloasă în oglindă, îşi descheie primii doi nasturi. „Ce dracu’? La război, ca la război!” De fiecare dată când privirile lor se întâlneau, ochii Erikăi exprimau clar un mesaj: noaptea asta o să fie noaptea lor! în privinţa asta, nu era nici o îndoială. Provinciala timidă se transformase într-o femeie

care ştia ce voia. Jason nu vedea nimic rău în asta. Ba dimpotrivă, se potrivea de minune cu dorinţa lui... numai că la masă mai erau şapte puşti, aşa încât trebuia să se stăpânească.

în seara aceea, Charleen se agăţă strâns de gâtul lui să-i ureze noapte bună. Inima lui Jason îi bătea să-i

spargă pieptul. Zilele de aşteptare începeau să-şi arate roadele. Emoţionat până la lacrimi, o înveli pe micuţă.

Erika îl aştepta în hol.

- Ce-ar fi să bem un păhărel în oaza mea de linişte? propuse ea. Du-te acolo, vin şi eu în cinci minute.

Apoi Erika urcă încet scara unduindu-şi ostentativ şoldurile. Jason o urmări cu privirea zâmbind. Eforturile pe care le făcea ca să-l seducă o făceau şi mai atrăgătoare. Porni spre salonul privat, căutând să nu se gândească la patul din camera ei.

Era la al doilea coniac, când intră Erika. Nici o schimbare nu se putea citi pe figura ei. Jason îi întinse un pahar de cristal în care se legăna băutura de culoarea chihlimbarului. Ea îl luă fără un cuvânt şi îl duse la gură. In faţa oglinzii din camera ei procedase la un ultim examen de conştiinţă. Se privise îndelung întrebându-se dacă o asemenea aventură amoroasă merita osteneala şi ajunsese la concluzia că da. Experienţa ei limitată în privinţa

bărbaţilor - nu-l cunoscuse decât pe Brad - nu o putea ajuta să intuiască intenţiile lui Jason. Şi dacă el se răzgândise? Dacă n-o mai dorea? Dar chiar dacă s-ar fi acoperit de ridicol, tot îşi asuma riscul.

Aşezată în fotoliul ei preferat, diletanta seducătoare bău o înghiţitură de coniac ca să mai câştige timp. „Haide odată! îşi repetă în sinea ei. Acum nu mai poţi da înapoi.”

Căuta disperată un subiect de discuţie dar nu-i venea nimic în minte. Jason o privea în tăcere. Instinctul îi spunea că era gata să-i cedeze... că era deja a lui. Ea nu mai avea decât un cuvânt să rostească.

în încăpere era o tensiune aproape palpabilă. Lui Jason i se părea că aerul îşi pierde fluiditatea, că devine de-a dreptul mai vâscos. Nu, nu se înşela, noaptea asta urma să devină noaptea împlinirii tuturor dorinţelor. Era convins de acest lucru doar privind expresia din ochii Erikăi. Cu toate asta, trebuia să respecte regulile jocului pe care nimeni altul decât el însuşi le stabilise. Nu-i spusese el femeii că-i lăsa ei iniţiativa? Că, o dată luată hotărârea, ea trebuia să i-o aducă la cunoştinţă? Ce o împiedica să rostească cuvântul fatidic? O şovăire de ultimă clipă?

Se agăţă rugător de privirea verde, îşi goli paharul dintr-o înghiţitură, fixând cu îndărătnicie peretele din faţă. „Nu te uita la ea! Nu te mai uita la

ea!” îşi repeta în sinea lui. Erika îşi drese glasul.

„Haide, şcolăriţo, spune!”

- Jason... rosti ea abia auzit.

Maxilarul lui se încorda. Degetele i se crispară pe pahar. „Sper din toată inima să nu mă fi înşelat...”

- Da?

Cu un efort supraomenesc, Erika deschise gura. El de ce n-o ajuta? Căută disperată o frază coerentă, dar mintea ei refuză să funcţioneze. S-ar fi putut spune că corzile vocale nu folosesc decât la emiterea unor sunete nearticulate. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că rostirea unei singure fraze poate necesita un asemenea efort de voinţă.

O sorbitură de coniac îi incendie gura. Erika îl înghiţi cu o grimasă. Scoase un oftat din adâncul sufletului. „Haide, fata mea, nu mai ai paisprezece ani! Mingea e la tine, e rândul tău s-o lansezi... Bine, nu poţi s-o spui, atunci arată-i!” Aşezat pe canapea, Jason juca rolul unei statui de piatră. Doar un uşor freamăt al nărilor îi trăda nerăbdarea.

El auzi paşi înfundaţi pe covor. O văzu cu coada ochiului cum se aşază la birou şi, cu o mână tremurătoare, scrie ceva pe un bilet. Pe urmă, tânăra femeie veni în faţa lui şi-i dădu biletul. Bărbatul îl luă, îl citi repede şi ridică ochii spre ea. Stând în picioare, cu ochii strâns închişi. Erika parcă aştepta să fie biciuită. El citi din nou biletul. Două

cuvinte banale rezumau fraza pe care nu reuşise s-o rostească: „Sunt pregătită!”

Jason se duse până la uşă şi o încuie. Când se întoarse, ea îl fixa cu ochii mijiţi.

- Erika, spune-mi-o, zise el încet.

Cu ochii în pământ, Erika murmură:

- Jason, iubeşte-mă. Sunt pregătită.

Nimeni n-ar fi putut spune cine făcuse prima mişcare, dar în clipa următoare erau unul în braţele celuilalt. Un sărut dulce le unea buzele. Erika se ridică pe vârfuri şi îşi petrecu mâinile pe după ceafa lui. Acest gest simplu trezi în el un instinct primitiv. Cu un geamăt o strânse şi mai tare în braţe.

Cu capul dat pe spate, femeia răspunse cu înfocare sărutului. Era perfect conştientă de ceea ce se-ntâmpla, de trupurile lor înlănţuite, de vârfurile picioarelor pe care se sprijinea, de sânii goi sub corsaj, de dorinţa nemăsurată pe care i-o stârnea lui Jason.

O ciudată surescitare o cuprindea pe tânăra femeie care se lipi de bărbatul iubt. Niciunul dintre gândurile sau fanteziile pe care şi le închipuise nu se apropiau de intensitatea trăirii din această clipă. înnebunită, se întrebă până unde ar putea să-l împingă pasiunea.

Desprinzându-se de buzele ei, îi şopti la ureche:

- Dragostea mea, de atâta timp aştept...

Cu vârful limbii trasă o urmă arzătoare pe pielea

fină a gâtului ei. Frământându-i fesele cu mâinile,

gura lui îi căuta sânii. Erika se arcui pe spate şi scoase un ţipăt în clipa în care bărbatul, prin bluza de mătase îi luă în gură un sfârc întărit. Pe Erika n-o mai ţineau picioarele; o moleşeală neaşteptată îi pătrundea în sânge, se răspândea până la extremităţile membrelor, îi înfierbânta pântecele, coapsele...

- Ooof! Jason...

El o aşeză uşor pe covorul moale şi îşi dădu cămaşa jos.

- Trebuie să te simt, Erika.

Ea îşi plimbă mâinile pe pieptul lui puternic acoperit cu păr negru, fascinată de pielea lui mătăsoasă. Pe urmă, Jason descheie nasturii bluzei verzi de mătase, scoţând la iveală sânii rotunzi şi tari ai Erikăi. Un zâmbet de puştan îi lumină faţa. Un zâmbet de puştan care-şi deschidea cadoul primit la aniversare, îşi spuse ea amuzată. Ar fi făcut orice ca să revadă zâmbetul ăsta.

- Perfecţiune, murmură bărbatul. Eşti atât de frumoasă, draga mea.

- Şi tu eşti frumos, Jason.

- Erika, nu se spune aşa ceva unui bărbat.

- Dar eu o spun. Eşti frumos, inteligent, sensibil şi senzual.

- Hmm... senzual... cred că ăsta e cuvântul

potrivit.

Ea râse melodios, se agăţă de gâtul lui... Acum ea
era cea care cerşea mângâierile şi sărutările lui. O ultimă ezitare o făcuse să se teamă de judecata lui Jason. Se temuse să nu-i reproşeze urmele pe care i le lăsaseră sarcinile, dar el nu făcu absolut nici o remarcă în timp ce îi acoperea cu sărutări fiecare centimetru perfect de piele. Erika se cambră cu un dulce suspin, înfruntând fără falsă pudoare deliciosul supliciu. Niciodată nu trăise senzaţii atât de puternice. Printre degetele lungi, îl privea pe bărbatul care o strângea, singurul care avusese darul să-i stârnească senzualitatea. Privirile lor se întâlniră. Jason înţelese ce spuneau ochii Erikăi. Bărbatul trebui să facă un efort brutal ca să nu o supună dorinţei lui, acolo, imediat, pe covor. O sărută delicat, apoi şopti tandru lângă buzele ei care tremurau:

- Erika, sunt foarte îndrăgostit de tine.

Ea îi zâmbi la rândul ei nespus de dulce.

- Atunci, sunt cea mai fericită femeie din lume.

A fost ultima frază coerentă pe care a putut s-o rostească.

Capitolul 1

Jason o rupse la fugă prin curte, trăgând adânc în piept aerul curat al nopţii. Niciodată până acum, să aibă o femeie nu însemnase o bucurie de asemenea intensitate, un fel de beţie sau de

emoţie, nu ştia cum s-o numească.

O lăsase pe Erika să se ducă în camera ei, ale cărei ferestre de la primul etaj se luminară. Nu înainte de a-i smulge promisiunea să-l aştepte, acolo sus, în imensul pat cu cearşafuri mov. Un frison îl străbătu amintindu-şi îmbrăţişarea ei. Mai avea şi acum în gură gustul, parfumul, căldura Erikăi. Lipsa de experienţă în privinţa bărbaţilor făcuse din ea o temerară care cedase asalturilor partenerului ei cu o ardoare şi o pasiune nebănuite.

De-abia urcase în camera ei de zece minute şi deja îi simţea lipsa. Impins de entuziasmul lui, Jason pre-

feră să ajungă lângă iubita lui într-un mod romantic, sfidând scările. Imaginea lui Errol Flyn căţărându-se într-un copac pentru ca apoi să se strecoare în budoarul alesei inimii lui, îi dădea aripi. Bizar însă, în timp ce Errol Flyn îşi făcuse numărul cu agilitatea unei vedete de circ, Jason, el trebui să se chinuiască să escaladeze stejarul de lângă casă. în sfârşit, ajunse pe pervazul ferestrei, cu o creangă lungă subraţ.

între timp lumina se stinsese. Jason pătrunse în camera întunecoasă orbecăind. Tibia lui întâlni un obiect contondent, fără îndoială o masă joasă. Trase o înjurătură printre dinţi. Ochii i se obişnuiau repede cu întunericul din cameră, pentru că acum

distingea pe cineva în pat. Se apropie orientându-se şi după sunetul unei respiraţii uşoare.

Ajuns în sfârşit la destinaţie, se aplecă peste silueta adormită şi o scutură uşor de umăr. Erika tresări inperceptibil şi deschise ochii.

- Jason?

- Da. Te-am trezit?

El îi simţi prin întuneric zâmbetul liniştit.

- Hmm... recunosc că aţipisem. Lipsa de exerciţiu îşi spune cuvântul... Ghici ce visam...

Două braţe diafane se înlănţuiră de gâtul lui Jason care mimă uimirea.

- Ei bine, ce visai, ingrato?

Erika chicoti.

- Pe tine te visam, don Juan! Cum ai intrat? Nu te-am auzit.

- Pe fereastră. Errol Flyn o făcea cu mai mult succes.

Inainte ca el s-o poată opri, Erika aprinse lampa de la capul patului.

- Nu cunosc isprăvile lui Errol Flyn, dar tu ai sânge pe mână.

- Nu-i decât o zgârietură.

Se aplecă s-o sărute, însă Erika se eschivă. Jason se trezi cu nasul în pernă. Erika o zbughise deja din pat, şi luase pe ea un tricou larg, mormăind ceva de neînţeles.

- Erika...
- Te doare? întrebă ea îngrijorată.
- Erika...

Ea dispăru în baie, de unde reveni peste câteva clipe înarmată cu o trusă medicală.

- Dă-ţi jos cămaşa!

Jason se conformă ordinului şi sări în sus când infirmiera îi aplecă pe rană un tampon de vată cu spirt.

- Sper că ştii ce faci, se tângui rănitul.
- Nu uita că sunt mamă.

Cu vârful degetelor aplică o cremă peste julitură, apoi peste rană o compresă sterilă.

- Mulţumesc, Erika.

Ea se opri. Glasul lui mângâietor n-o înşela. Nici privirea arzătoare.

- Pentru un adult rănit, te comporţi bine.

El zâmbi.

- întotdeauna dormi îmbrăcată?

Din nou avea zâmbetul de băieţel poznaş, care înmuia inima Erikăi. O văpaie vicleană se insinua în ea. „Nu faci bine ceea ce faci, îi şoptea conştiinţa. îngrijeşti un rănit şi iată că eşti gata să-i cazi în braţe... „Ce morbid!”

încerca să-şi păstreze sângele rece, fără a reuşi prea mare lucru.

- N-am terminat încă, murmură Erika cu

acelaşi glas de îndrăgostită cu care îl îmbiase dimineaţa la dulceaţă de trandafiri.
Cu gesturi îndemânatice, tăie o bandă de adeziv şi fixă pansamentul.

- Gata, asta a fost.

Jason o trase imediat spre el.

- Dragă, eu n-am nevoie de o mamă...
- Nu?
- Şi nici de o infirmieră.

Erika clipi din ochi de câteva ori, făcând o strâbătură comică.

- Şi de ce anume ai avea nevoie, domnule Ness?

Gândul că nu mai avea nimic pe sub tricoul de bumbac îl făcea să-şi piardă capul. Erika citi dorinţa în privirea lui arzătoare. Oftând, ea se lăsă trasă pe pat. Jason o dezbrăcă urgent, nerăbdător să-i simtă pielea catifelată. Ea îi luă în stăpânire buzele, stimţind, triumfător, fiorul pe care i-l stârnise.
Puţin după aceea, cu trupurile înlănţuite lac de sudoare, se zbăteau la unison într-un dans senzual, frenetic. Jason se încordă mai violent şi un geamăt de plăcere îi scăpă Erikăi. Ochii ei mai oglindeau extazul, emoţia, dragostea şi, de asemenea, nesiguranţa. Bărbatul găsi din nou cuvintele cele mai potrivite.

- Ai încredere în mine, draga mea. Eşti a mea şi rămâi a mea. Cu mine eşti în siguranţă.

In ochii de smarald putea să-i citească încrederea deplină. Apoi ea închise ochii rostindu-i numele. Abia atunci el dădu frâu liber pasiunii pentru ea.

Jason se lăsă să cadă greu pe o parte, respirând sacadat. O luă cu tandreţe în braţe, îi dădu la o parte de pe faţă şuviţele de păr transpirate. Ea deschise ochii încet şi pe buze îi apăru un zâmbet radios. Bărbatul o sărută gingaş pe vârful nasului.

- A fost perfect, Erika.

Ea răspunse printr-un oftat de satisfacţie. Cum fusese oare posibil? Nu ştiuse că poate exista o asemenea voluptate. Plăcerea pe care o simţea în compania lui Jason era extraordinară. îşi făcea chiar socoteala că, dacă era aşa de fiecare dată, n-avea să treacă de treizeci şi cinci de ani. Asta însemna că mai avea cinci ani de trăit. Gata cu nopţile albe... somnul binefăcător îi îngreuna pleoapele.

înainte să închidă ochii, Erika zâmbi maliţios spunându-i lui Jason:

- Şi unde mai pui că n-a fost decât o singură mână rănită...

Râsul lui a fost ultimul lucru pe care l-a auzit înainte să adoarmă.

Se lumina pe nesimţite. Erika se trezi cu o senzaţie ciudată. O mână îndrăzneaţă urca de-a lungul coapsei ei şi o mângâia insistent. Uimită, făcu ochii mari. „E normal?" Nimic nu se putea

compara cu experienţa pe

care o trăise. Bărbatul ăsta era ca un uragan... Din ce în ce mai surprinsă, cunoştea cum simţurile i se încing. La naiba cu ce era normal!

Căldura trupului Erikăi, parfumul ei de iasomie şi ploaie de vară îi trezeau lui Jason o dorinţă violentă. Se întoarse cu faţa spre el şi îşi strivi sânii de pieptul lui Jason care deveni brusc nerăbdător. O trase peste el şi, împreună, se rostogoliră în patul răvăşit. La fereastră prima geană a zorilor începea să alunge vălul nopţii. In semiîntunericul matinal două trupuri înlănţuite căutau din nou să-şi satisfacă dorinţa. Insă, peste delirul senzual, inima lui Jason era copleşită de dragoste pentru Erika. Nu se mai gândea decât cum s-o păstreze lângă el pentru totdeauna.

După un timp, sună ceasul. Cu capul pe pernă, Erika întinse mâna spre noptieră pipăind. In sfârşit, reuşi să oprească soneria stridentă, după care mâna l-a căutat pe Jason, dar n-a întâlnit nimic pe locul lui. Trezită brusc, se uită, cu ochii umflaţi de somn, la lumina care inunda camera. Pe urmă, sări din pat şi se duse în baie. Nimeni, nici aici, Jason plecase.

Poate că nici nu fusese aici. Poate că totul nu fusese decât un vis.

Se întoarse în cameră. Descoperi pe pernă urma capului lui Jason. Dar unde plecase? Biletul de pe oglinda toaletei îi atrase atenţia. Un zâmbet blajin îi lumină chipul în timp ce-l citea.

„Bună dimineaţa, dragostea mea. O şterg înainte să-şi dea seama copiii de noaptea noastră. Ar fi greu să-i facem să creadă că ne-am admirat reciproc pijamalele. Cu atât mai mult cu cât nici nu purtăm.

Un J., mare în josul paginii, ţinea loc de semnatură.

în mijlocul bucătăriei, cu picioarele goale, Erika privea buimacă tigaia imensă pe care o pusese pe foc. Conţinutul ei evoca o omletă, sau, mă rog, o încercare eşuată de omletă. Cel mai cuminte lucru era să arunce conţinutul şi s-o ia de la capăt.

înlemnit în pragul uşii, Jason se uită uimit la dezordinea generală. în primul rând Erika. Adorabilă, mai apetisantă ca oricând, din vârful unghiilor roşii până la coada de cal roşcovană jeanşii decoloraţi şi corsajul mulat.

în rest, era pentru prima dată când vedea

bucătăria într-un asemenea hal. Haine pe jos, cutii

de toate felurile pe jos în jurul băncilor. Copiii vorbeau toţi în acelaşi timp. Billy-Jo avea un singur ciorap, Trevor se bătea cu Travis pentru o ilustrată de base-ball şi Andrew vărsase cana cu lapte. Pete, înarmat cu o şurubelniţă, meşterea la aparatul lui acustic. Numai Charleen, liniştită ca de obicei, părea normală.

- ‘Neaţa, Jason, ţipă Trevor.

- Bună dimineaţa, copii.

Urmă o avalanşă de saluturi. Din locul unde se afla, fără să înceteze să-l mângâie pe Plume, Charleen îi adresă un zâmbet noului venit. Erika îl privi încurcată. Inima începu să-i bată mai repede de îndată ce Jason intră în bucătărie.

- Aa... Bună, Jason, mormăi ea.

Ajunse în faţa ei şi o privi atât de intens în ochi încât Erika roşi.

- Bună, dragă. Te iubesc, şopti el.

Se aplecă şi o sărută pe buze.

- Nu-i a bună, comentă Travis.

Jake ciuli urechile să audă cel mai mic zgomot.

- Ce?

- Jason a sărutat-o pe mama, îi explică Trevor, ridicând din umeri. Să săruţi o fată e o prostie, decretă puştiul.

- Mama are bobo, interveni Andrew foarte interesat.

Roşie ca racul, Erika îi întoarse spatele lui Jason care
zâmbea amuzat de comentariile copiilor, şi se apucă din nou de omletă. Puştii continuau totuşi să înfiereze sărutul.

- Te îmbolnăveşte, vă spun eu, declară Travis, cu un aer cunoscător. De asta se sărută oamenii mari înainte de micul dejun. Ca să nu vomite.

- Nu contează, bombăni Jake.

- La televizor nu vomită, spuse Trevor.

- La ora asta? interveni şi Pete.

- Pete, vezi că ai uitat să-ţi pui aparatul acustic.

- Eu n-aş săruta o fată pentru nimic în lume, reluă Travis. Nici dac-aş fi obligat!

Jason o bătu pe Erika pe umăr.

- Draga mea, ai neglijat educaţia băieţilor tăi.

- Sunt prea mici pentru iniţiere, nu crezi?

- De acord, dar de aici până la a-i lăsa să creadă că un sărut te îmbolnăveşte, e o cale lungă.

- Nu sunt obişnuiţi să-şi vadă mama sărutată de un individ ciudat.

- Eu sunt ăla?

Erika dădu din cap cu o lucire ironică în ochi.

- Ciudat? Da, tu eşti. De când ai venit aici, n-ai făcut decât lucruri ciudate.

- Oală... noapte, fredonă Billy-Jo.

- Dumnezeule, a spus oală de noapte? Jason,

serveşte-i tu pe copii cu omletă. Şi pe urmă, piaptăn-o pe Charleen. Cât e ceasul? Doamne, or să întârzie la şcoală.

Erika se grăbi să iasă din bucătărie, cu Billy-Jo de mână. Când se întoarse, peste zece minute, toată lumea era gata. Îl privi admirativ pe Jason... Un adevărat tată de familie. I se umeziseră ochii în timp ce-i săruta pe fiecare pe obraji. Când o să plece... de fapt, de ce-ar pleca? De ce să nu rămână cu ei, în Virginia? De ce ar despărţi-o acum pe Erika de micuţa Charleen, pe care o iubea ca şi cum ar fi fost fata ei?

A plecat toată lumea. Erika adună farfuriile, le goli şi le introduse în maşina de spălat. Intr-adevăr, uimitoare reacţia Charleenei faţă de Jason. Gânditoare, începu să trieze hainele.

La radio se transmitea o melodie cu Frank Sinatra. Erika începu să fredoneze. Deodată o forţă irezistibilă o ridică de la pământ. Scoase un ţipăt ascuţit, urgent transformat într-un uguit de turturică atunci când simţi pe ceafă buzele arzătoare ale lui Jason. O lăsă din

nou jos. Cu palmele lui puternice îi cuprinse sânii şi îi simţi unflându-se şi întărindu-se sub atingerea lui.

- Ce faci? întrebă Erika cu glas stins.

- Am venit să-mi iau micul dejun. Mor de foame. Doar nu poţi să trăieşti numai cu dragoste şi apă

rece.

Ea fu străbătută de un fior, se lipi strâns de el şi descoperi că dorinţa lui rămăsese intactă.

- Uimitor ce poate obţine o antrenoare de base-ball de la un bărbat, nu-i aşa?

Dacă jocul ăsta continua, el nu-şi mai asuma nici o răspundere.

- Erika, sopti el tulburat de ardoarea pe care o simţea în vene. Billy-Jo şi Andrew sunt aici... N-ar trebui să-şi găsească mama sub masa din bucătărie, în compania unui individ ciudat, de acord?

- Hmm... unde sunt?

- Ca de obicei, se uită la televizor la desene animate.

- Or să fie ocupaţi cel puţin o oră.

Văzându-l că şovăie, ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu foc. Jason simţi cum îl furnică tot corpul. S-o respingă pe Erika, merita un loc de onoare printre muncile lui Hercule.

Cu mâinile în şolduri, Erika îl privea cu ochii mijiţi, aşa cum o văzuse pe Marilyn Monroe într-un film. Pe

urmă, coborând tonul cu o octavă, astfel încât să-i dea o tonalitate care să bage bărbaţii în draci:

- Şi ce-ai vrea la micul dejun? întrebă Erika.

Ce voia el se vedea de la o poştă.

- Ouă cu şuncă, reuşi să articuleze.

Erika ridică sprâncenele neîncrezătoare.

- Ouă?

- Da. Cu ketchup.

Jason zâmbi ştrengăreşte.

Inciudată, Erika deschise frigiderul.

- In locul tău preferă ouă cu şuncă, fata mea, ea în şoaptă Erika. Doamna Ballinski o să fie mulţumită! Jason?

Plecase. Erika miji ochii.

Ea nu-şi spusese încă ultimul cuvânt. Cu gesturi îndemânatice, începu să spargă ouăle într-un bol mare, adăugă un praf de sare, puţin piper.

- Buah!... omletă cu ketchup... continuă ea îngreţoşată. Toţi sunt la fel!

Nu, nu-şi spusese încă ultimul cuvânt. Avea toată ziua la dispoziţie ca să-şi pună planurile în aplicare. Cu un zâmbet pe buze, aruncă în tigaie o bucată de unt şi o privi cum se topea.

- Nu e destul să seduci un bărbat, bombăni ea, mai

e nevoie să aştepţi şi bunăvoinţa lui... Toate mijloacele

sunt bune pentru a-i atrage atenţia. 96

Capitolul 8

Jason o ignoră ca un suveran în prima parte a dimineţii. Un plan meschin începea să prindă contur în mintea Erikăi, în timp ce aranja farfuriile în dulap.

- Nu-i rău... nu-i rău deloc, se felicită ea.

Cu un pas nonşalant, urcă scările, îndreptându-se spre camera ei. Ziua o să fie grea nu numai pentru ea!

Ceea ce numise „ţinută de luptă” se afla în fundul celui de-al treilea sertar. Un şort alb şi o bustieră mov. Puţin după aceea, astfel îmbrăcată, se admira în oglinda din baie. Tocmai acest gen de îmbrăcăminte mai era întâlnit sub numele de „a doua piele”. Satisfăcută, îşi desfăcu coada de cal şi îşi aranjă părul pe spate.

După o ultimă inspecţie, seducătoarea îi făcu cu ochiul imaginii din oglindă. Până atunci, Erika nu făcuse mare caz de fizicul său. Spiritul ei critic îi

reproşa că nu era înaltă şi că avea trei kilograme în plus. Brusc, revăzu în minte chipul lui Jason extaziat, privindu-i încântat goliciunea. Datorită lui, îşi descoperise frumuseţea. Sigură pe ea tânăra femeie se răsuci pe călcâie şi coborî la parter,

neuitând să-şi legene şoldurile pentru eventualitatea unei întâlniri.

Jason dădu colţul casei şi se opri. Creatura sublimă care tocmai apăruse în câmpul lui vizual se aplecă peste o cutie de vopsea şi începu să amestece în ea cu un băţ. Admirabilul ei fund se legăna încet şi părul lung, roşcat strălucea în lumina soarelui.

Privirea lui Jason urcă încet de-a lungul picioarelor delicate, se opri puţin asupra şoldurilor care-şi continuau dansul languros, admiră talia fină, apoi părul luxuriant cu parfum îmbătător. Amintindu-şi de acel parfum îşi umezi buzele. Tâmplele îi zvâcneauâ. Oare era conştientă de ceea ce făcea?

Erika îl auzi oftând zgomotos dar nu avu nici o reacţie. Numai că îşi vedea mai departe de amestecatul într-o vopsea, care era deja perfect omogenizată. Deodată, se trezi cu Jason în faţa ei, ţinând în fiecare mână câte un vas cu vopsea. După maxilarul încordat, la fel ca şi mâinile, îi ghici tulburarea.

Ea zâmbi inocentă.

- Ei, iată-te, în sfârşit. M-am gândit că ai nevoie de ajutor, de aceea am venit.

Nările bărbatului fremătară. Mormăi ceva care aducea cu „Frumos din partea ta”, cu ochii ficşi într-un punct din fundul grădinii.

Erika îi urmări privirea. Billy-Jo şi Andrew se plimbau

liniştiţi pe alee, cu bicicletele. Un surâs tandru îi lumină chipul Erikăi. Pentru prima dată îşi dădu seama de dificultatea de a avea o idilă, cu atâţia copii în preajmă.
Privirea ei se întoarse spre Jason. Dumnezeule, mă port ca o liceană. Figură ei expresivă căpătă imediat o mină de vinovăţie. „E inteligent, al naibii!”, îşi spuse în sinea ei. Deschise gura să-şi ceară scuze, dar el o opri cu arătătorul pe buze.
- Nu spune nimic, eu îţi cer iertare.
- Jason! Dar n-ai făcut nimic rău.
- Totuşi, iartă-mă, draga mea.
- De ce?
- Că te-am evitat, că mi-am pierdut autocontrolul, că te-am ignorat în dimineaţa asta.
Poznaşă, Erika miji ochii.
- Bineînţeles, acum că-ţi treci în revistă greşelile... Şi din ce cauză ai făcut asta?
Jason oftă exasperat.
- Pentru că mi-e imposibil să te privesc fără să te doresc... fără să mor de dorinţa de a te strânge în braţe. Toată săptămâna mi-am ascuns dorinţa nebună să te am. Şi după seara de ieri, mi-e şi mai greu. Mult mai greu.
Işi trecu nervos mâna prin păr.
- Poţi să mă ierţi?
- Să te iert? Şi eu care credeam că vrei ouă!
- Poftim?
- Nu ştiu care celebru poet a spus că dragostea

nu-i decât o simplă neînţelegere.

- Şi?

- Dimineaţa, te-am întrebat ce-ai vrea şi tu mi-ai răspuns „ouă”. Omletă cu şuncă şi... buah... kethup!

Erika mimă un frison ca să-şi exprime dezacordul faţă de gusturile culinare ale lui Jason. Acesta o privea stupefiat.

- Şi tu ai luat-o de bună?

- De ce nu? Doar astea au fost cuvintele tale, nu-i aşa?

Işi dădu seama că interlocutorul ei face mari eforturi să nu pufnească într-un hohot de râs nebun şi îşi ridică semeaţă bărbia, ca de obicei.

- Şi când mă gândesc că am dat greş să-ţi cer scuze! mimă ea un ţipăt în şoaptă ca să n-o audă copiii.

Ii întoarse spatele şi începu să se îndepărteze cu un pas demn, şi cu capul sus. După o clipă, era ridicată de la pământ de două braţe puternice. Era nedrept, decretă ea, profitând de ocazie ca să se cuibărească la pieptul lui.

El o puse din nou pe pământ, o răsuci şi, apucând-o de bărbie, o sărută pe buze. Oricât ar fi fost de gingaş sărutul lui, parcă o ardea. Cu ochii închişi, ea îl interogă printr-un

- Mmmm?

- Scuză-mă pentru minciuna de azi dimineaţă, spuse el în timp ce un zâmbet îi înflorea pe chip,

dar dacă ţi-aş fi mărturisit ce vreau într-adevăr, ai fi fost extrem de şocată.

Erika strâmbă din nas.

- N-aş crede. Probabil că şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Acum e rândul meu să-mi cer scuze.

- Cu ce-ai greşit, copila mea?

- M-am simţit respinsă. Uneori nu e deloc uşor să accepţi locul doi în inima celui pe care-l iubeşti, mai ales când pe primul loc se află omleta cu şuncă şi kethcup!

- Ai dreptate.

- Ketchup-ul a fost picătura care a umplut paharul, înţelegi? Să pierd partida din cauza unei banale sticle roşii, e mai mult decât poate accepta orgoliul meu. Atunci...

- Atunci...?

- Ei bine, am făcut totul pentru ca să te cuceresc.

Jason îi ridică bărbia şi o sărută de o mie de ori pe pleoape.

Ea îl privi printre genele lungi.

- Nu eşti supărat?

Nu, nu era. Scânteile din ochii lui cenuşii trădau o stare sufletească diametral opusă. Un fel de admiraţie exagerată pe care Erika o cunoştea bine.

Jason zâmbi.

- Intâmplător, ăsta e motivul pentru care porţi cel mai sexy şort pe care l-am văzut vreodată? întrebă el.

Ea remarcă cu satisfacţie tonul poznaş din glasul

lui.

- Păi... Asta înseamnă că aveam şanse să-mi ating scopul propus?
- Ce-ntrebare! Ai putea să seduci şi un mort.
- Dar prefer un bărbat viu.

Jason o privi lung, înainte s-o ia în braţe. Cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, ea deschise gura. Bărbatul n-a mai putut rezista. Aplecându-se, se pregătea să-i pecetluiască gura cu un sărut.

- Salut, Jason, ce faci?

Ness coborî privirea spre Andrew.

- Vreau s-o sărut pe mama ta.
- De ce?
- Pentru că-mi place.

- Pot să mă uit?
- Nu!
- De ce?

Un hohot de râs scutură umerii Erikăi. Jason o privi dezamăgit.

- Găseşti amuzantă situaţia asta?
- Te-am prevenit în legătură cu Andrew.

Ea încercă să-şi stăpânească râsul dar nu prea reuşi. Un zâmbet apăru şi pe buzele lui Jason care slăbi îmbrăţişarea. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte ca cei mici să se culce. „Grea zi”, îşi spuse el şi arătând spre casă, lansă îndemnul:

- La treabă!

Erika luă poziţia de drepţi şi-l salută milităreşte.

- Da, şefule!
- Tu ocupă-te de obloane, spuse el bătând-o afectuos pe fund.

Apoi, ea făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă fluierând.

După ce şi-au terminat lecţiile, copiii s-au grăbit în curte pentru antrenamentul de base-ball. După antrenament au făcut o baie interminabilă si a urmat cina la fel de agitată ca de obicei. Către sfârşitul mesei, atunci

când a apărut desertul, cremă de vanilie, a apărut un incident între Billy-Jo şi gemeni. Fetiţa i-a împroşcat cu cremă pe cei doi care, bineînţeles, au început să zbiere. Toată lumea a intervenit în scandalul ăsta, mai puţin Charleen. Ea continua să-l scarpine după urechi pe Plume, dar un zâmbet îi lumina trăsăturile fine.

Jason şi Erika schimbară o privire complice. In ultimul timp, Charleen zâmbea din ce în ce mai des... Erika puse capăt scandalului luând-o pe Billy-Jo în braţe. Micuţa, care cu o clipă înainte ţipa de mama focului, se linişti ca prin minune şi începu să-şi sugă degetul mare.

Jason strânse masa, puse farfuriile şi tacâmurile în maşina de spălat vase şi-i dădu drumul.

- Toată lumea la culcare, decretă Erika.

Puştii s-au conformat imediat, cu disciplina care-i stârnise admiraţia lui Jason încă de la început.

- Jason, treci să ne spui noapte bună?

- Da, bineînţeles, Travis... sau Trevor.

Ii privi cum ieşeau din bucătărie şi, pentru prima oară, conştientiză că timpul trecea. Gândul că într-una din zilele următoare se va trezi singur în vastul lui apartament atât de gol, din Dallas, îi păru insuportabil. Bineînţeles că va fi şi Charleen, dar nu se va plictisi ea oare, departe de această casă fremătând de viaţă? O să vadă el. Pentru moment,

cele mai importante lucruri erau progresele făcute de Charleen şi visul pe care-l împărţea cu Erika.

Urcă la etaj, îi sărută pe copii spunându-le noapte bună, zăbovind doar o clipă în plus cu Charleen. întors în bucătărie, o ajută pe Erika să facă ordine. După ce ea şterse masa pentru a treia oară, Jason o întrebă încet:

- Crezi că au adormit?

Expresia lui plină de speranţă o făcu să chicotească.

- N-are rost să vorbeşti încet, nu te pot auzi. Dacă n-ar fi adormit, ar fi deja aici. Prin urmare, putem trage concluzia, fără riscul de a ne înşela, că au adormit...

Erika nu mai putu să continue pentru că Jason o luă în braţe, stinse lumina şi începu să urce grăbit scările.

- Fără un cuvânt frumos, fără un sărut, se plânse ea. Bunele maniere se pierd.

Jason făcu o haltă, fără să-şi lase jos preţioasa povară.

- Crede-mă, te rog, că nu ăsta e felul meu de a mă purta, dar în condiţiile astea...

Apoi, coborând glasul:

- Dragă, dacă te-aş fi sărutat în bucătărie, cu siguranţă că n-am mai fi ajuns în cameră.

- Nu?
- Sunt sigur că nu.

Cu pas hotărât, el traversă palierul. Nu mai erau decât doi paşi până în paradis, când un glas mic din întuneric îl făcu să tresară.

- Ce faci, Jason?

Acesta inlemni. La fel şi Erika în braţele lui. Tânăra femeie aruncă o privire către fiul ei cel mai mic. Cea mai bună apărare e atacul, aşa încât îl întrebă cu toată severitatea de care era în stare:

- Andrew! Ce-i cu tine aici, la ora asta?
- Mi-e sete.
- Bine, du-te în baie şi ia un pahar cu apă.
- Bine, mamă.

Puştiul porni spre camera lui dar după doi paşi, reveni insistent.

- Mamă, de ce te duce Jason în braţe?

Jason se abţinu să nu înjure şi o lăsă încet pe Erika în picioare. Aceasta îi zâmbi lui Andrew.

- Pentru că am o aşchie-n talpă.
- Da? Pot s-o văd şi eu?
- Nu!
- De ce?

Jason se aşează pe vine, şi îşi trecu degetele prin

părul băiatului spunându-i hotărât:

- Pentru că i-am scos-o eu deja.

- Atunci de ce o mai duci în braţe?

- Doar ca s-o ajut. Pe mama o mai doare încă piciorul, înţelegi?

- Pot să mă uit totuşi?

Jason se ridică. Ignorând privirile întrebătoare ale lui Andrew, îi spuse Erikăi:

- Du-te în camera ta şi nu uita să laşi fereastra deschisă. Andrew, acum poţi să te duci să bei apă. Eu mă duc să mă culc. Nu vă faceţi griji, încui eu uşa de la bucătărie.

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi plecă. Erika şi Andrew îl auzeau coborând scările. Gânditoare, tânăra femeie s-a dus cu cel mic în baie, i-a dat să bea apă, apoi l-a urcat în pat, l-a învelit şi l-a sărutat.

Casa era scufundată în linişte. Erikăi nu i se păruse niciodată culoarul atât de lung. Ajunsă în sfârşit în camera ei, închise uşa şi apăsă pe întrerupător.

- Jason?

Instalat confortabil în fotoliu, Acesta o salută nonşalant cu mâna.

- Era şi timpul! începusem să mă plictisesc, oftă el. Şi cum ea îl privea cu respiraţia tăiată, el aruncă o

privire spre fereastră

- Iar am făcut pe Robin Hood!

Sări ca un sălbatic, luând-o în braţe şi căutându-i nerăbdător buzele. Erika răspunse imediat sărutului arzător.

- Draga mea, nu mai pot s-aştept.

El îşi scoase peste cap bluza, în timp ce ea îşi descheia corsajul. Jason scoase un mormăit.

- Asta a fost! Mi-am văzut visul cu ochii!
- Ce spui?

El întinse cu un gest triumfător degetul arătător spre bustiera ei verde de mătase.

- Azi-dimineaţă, fleacul ăsta era la uscat pe frânghie. Şi astă-seară...

Erika nu mai purta nimic pe sub bustieră şi zâmbi. Dezbrăcat, teribil de viril, Jason se apropie.

- Aşteaptă o clipă, să încui uşa. Copiii mei sunt la o vârstă delicată...
- Şi eu!

Trase zăvorul, apoi stinse plafoniera. Veioza de la capul patului răspândea o lumină plăcută de chihlimbar. Erika îşi spuse că niciodată nu încercase o asemenea emoţie văzând un bărbat gol apropiindu-se de ea. In clipa următoare, două braţe puternice o luau pe sus.

Ca într-un vis real, se lăsă transportată în pat.

Soneria deşteptătorului o trezi pe Erika dintr-un somn adânc. De fapt, dormise puţin. Zâmbi amintin- du-şi de excesele de peste noapte. Ca şi data trecută, Jason plecase lasând-o epuizată dar încântată. începu să râdă fără să vrea. îşi aruncă

privirea peste dezordinea din cameră. Bustiera verde era agăţată de barele arămii ale patului ca un trofeu.

Erika n-o păstrase prea mult timp. După câteva minute Jason îi spusese că i se părea imoral să sărute o femeie pe jumătate îmbrăcată. Cât ai clipi o dezbrăcase şi... Erika se simţea moale gândindu-se la ce urmase.

Făcu un efort supraomenesc pentru ca să se smulgă din culcuşul cald, cu cearşafuri şifonate, care păstrau mirosul lui Jason. Căscând şi întinzându-se ajunse sub duş şi deschise robinetul. Apa şiroia pe trupul ei istovit, pe care-l împroşca cu mii de picături de diamant. îşi ridică faţa direct spre jetul de apă, acum, trezită de-a binelea. Abia ieşită din baie, înfăşurată într-un imens prosop pufos, se şi închipuia făcând duş împreună cu Jason.

Un zâmbet fericit îi lumină chipul ud. Jason... Jason era pretutindeni în inima şi în gândurile ei. Cu un gest îndemânatic, Erika scoase capacul de plastic al unei cutii, luă cu degetul nişte cremă şi şi-o întinse pe coapse. Acest ritual făcea parte din lupta nemiloasă pe

care o purta cu cele două sau trei dungi care-i striau pielea mătăsoasă. Cu sprâncenele încruntate examină dungile fine. Jason le remarcase oare? La experienţa lui, era obişnuit cu aşa ceva, fără îndoială. Dar bineînţeles că avusese deja ocazia să vadă asemenea stigmate şi pe alte trupuri.

Furioasă, Erika dădu deoparte preţioasa cutie. A venit vremea ca Jason Ness să înţeleagă că n-o să mai vadă niciodată semne de felul ăsta pentru că nu mai era de capul lui.

- Da, numai că... cum să i-o spun? se întrebă ea cu voce tare.

Enervată, Erika se întoarse în cameră, se îmbrăcă în grabă şi ieşi trântind uşa.

- Cine râde la urmă, râde mai bine, mormăi ea.

Jason intră în bucătăria luminoasă cu obişnuitul lui mers nonşalant. Se opri la mijlocul drumului, intrigat de hotărârea pe care o citea pe faţa Erikăi. Aşezaţi la masă, spălaţi, pieptănaţi, îmbrăcaţi, cei şapte copii îşi mâncau cuminţi cerealele. In cameră domnea o linişte lugubră, încât s-ar fi putut auzi musca. Presimţind că o să se întâmple ceva rău, Jason avu o clipă de ezitare, neştiind ce politică să adopte: eroism sau fuga de la locul faptei. Optă pentru prima variantă şi îi adresă Erikăi un zâmbet strengăresc.

Ea îl privea apropiindu-se, cu mâinile încrucişate la piept şi bătând nervoasă cu vârful piciorului în podea. Era un semn rău, însă Jason continuă să înainteze.

- Ascultă-mă cu atenţie, domnule Ness, începu Erika cu un glas strident. îţi atrag atenţia că... Bărbatul îi acoperi gura cu palma, împiedicând-o să continue. Le strigă copiilor să-şi termine liniştiţi micul dejun, după care o luă pe Erika pe sus şi o

scoase afară din casă.
Ajunşi pe verandă, îi dădu drumul.
- Acum, poţi să continui, draga mea.
Femeia trase adânc aer în piept şi o luă de la început:
- Ascultă-mă cu atenţie, domnule Ness. îţi atrag atenţia că n-o să mai ai ocazia să vezi acele mici striuri de pe alte piei în afară de a mea. Nu-mi place să te împart cu nimeni.
Jason o privea cu ochii mari.
- Dragă, despre ce vorbeşti?
Ea îl săgetă cu privirea.
- Despre dungile de pe coapsele mele. Nu m-ai întrebat nimic despre ele.
- Trebuia s-o fac?
El tot nu înţelegea. Bineînţeles, ştia de existenţa acestor urme; mai văzuse de câteva ori. Ştiind că Erika avea patru copii, de ce i-ar fi pus întrebări pe tema asta?
- Nu, nu erai obligat s-o faci, răspunse femeia, cu ochi scânteietori.
El îşi trecu degetele prin păr, vizibil enervat.
- Pentru Dumnezeu, atunci despre ce vorbeşti?
- Despre angajament.
La capătul răbdării, el răspunse:
- Ce angajament? Credeam că era vorba...
- N-a fost decât un pretext, i-o tăie ea.
- Erika, draga mea, încă nu mi-am băut cafeaua. Incearcă să mă-nţelegi.

- Baliverne!

Jason oftă exasperat.

- Foarte bine. Am să fac un efort ca să urmez meandrele gândirii tale matinale. De acord?

Ea încuviinţă.

- Dacă înţeleg bine, îmi ceri să-mi iau un angajament?

- Da.

Inima lui începu să bată să-i spargă pieptul.

- Ce fel de angajament?

Erika se adânci în contemplarea propriilor unghii.

- Poate că trăim în secolul femeilor libere, însă nu este cazul meu, mormăi ea.

- Da?

- Da. Am să-ţi cer deci, cât timp eşti cu mine, să nu te mai vezi cu alte femei.

- Care alte femei?! urlă Jason.

- Ştii foarte bine, cele cu urme...

Jason se apucă cu mâinile de cap.

- Dumnezeule, o luăm de la capăt!

- Neapărat, câtă vreme totul a început de la aceste...

- Draga mea, i-o tăie bărbatul, ai milă! Erika, fii drăguţă. încearcă să-mi explici mai clar. Cât mai clar posibil, de acord?

Ea cugetă puţin, apoi îşi drese glasul.

-Azi-dimineaţă, ieşind de sub duş, m-am gândit la tine.

- Mă simt flatat.

- Deodată, mi-am dat seama că nu m-ai întrebat nimic despre faimoasele dungi mici pe care le am pe şolduri. Mă urmăreşti?

- Cu luare-aminte.

- Atunci mi-am spus că, una din două: ori nu-ţi pasă, ori eşti învăţat cu aşa ceva.

- Aha...

- După ce am reflectat, am eliminat prima supoziţie. Cum puteai tu să rămâi indiferent în faţa acestei drame, nu-i aşa? Rămânea deci cealaltă ipoteză: obişnuinţa. în concluzie, o altă femeie, cu aceleaşi urme...

Glasul i se frânse. îndoiala îi umbrea ochii mari. Văzând-o atât de frământată, pe Jason îl cuprinse un val de tandreţe. O luă de umăr cu blândeţe.

- Vrei un răspuns?

Ea dădu din cap.

- Atunci, fii atentă, n-am să repet de două ori. Sunt un bărbat adult, am treizeci şi şase de ani. Ştiu ce sunt semnele de care vorbeşti tu. Altfel spus, în viaţa mea nu există nici o altă femeie, cu sau fără asemenea semne. Cât despre tine, îmi placi aşa cum eşti, e clar? Acum, în ceea ce priveşte angajamentul, doar pe tine te iubesc, asta-i tot. Şi să ştii că ţin foarte mult la ceea ce-i al meu.

- Chiar aşa?

- Chiar aşa! spuse Jason luând-o în braţe şi sărutând-o pătimaş. Am ştiut de la început că o să am probleme cu tine. De cum ţi-am văzut părul roşu...

- Nu e roşu.
- Ba da!
- E castaniu-roşcat, murmură ea îmbătată de sărutul lui.
- Hmm... E o şansă. Despre roşcate se spune că n-au caracter. Ţi-am spus bună dimineaţa, dragostea mea?
- Nu, dar...

Ii luă din nou buzele în stăpânire, lăsând-o fără suflare.

- Atunci, bună dimineaţa, draga mea.

Erika zâmbi.

- Bună dimineaţa, Jason.

După încă un sărut, el se desprinse din îmbrăţişare.

- Trebuie să-i însoţesc pe copii la autobuz. O să mănânc după ce mă întorc.
- Poate că un mic dejun tardiv ar avea un farmec în plus.
- Asta nu mă mai miră la tine, doamnă McCormik. Nu te gândeşti decât la distracţie. Dacă sărmana doamnă Ballinski ar vedea exemplul pe care-l dai copiilor...

O luă pe Erika cu braţul pe după umeri şi porniră spre casă râzând. Intrară împreună în bucătărie unde copiii îi aşteptau.

- Grăbiţi-vă, strigă Jason, altfel o să întârziaţi!

A urmat o învălmăşeală de nedescris în decursul

căreia fiecare a urcat la etaj să-şi ia lucrurile. Abia după zece minute şcolarii au plecat. Travis, sau poate Trevor, le spuse celorlalţi.

- Jason ar trebui s-o sărute mai des pe mama. Atunci ar fi tot timpul bine dispusă.

Cel vizat se întoarse şi pufniră în râs cu toţii. în bucătărie, Erika auzise şi ea comentariul.

Capitolul 9

Terenul de joc fusese delimitat, după dorinţa domnului Farley, de o barieră dincolo de care erau tribunele. Cele două echipe pătrunseră pe teren alergând, aclamate cu entuziasm de spectatori. Sub lumina reflectoarelor, aerul părea electrizat.

Jason strânse pumnii. Nu ştia să fie nimeni mai răutăcios pe lume decât un părinte a cărui odraslă tocmai fusese eliminată din joc. Domnul Farley dădu semnalul de începere şi se făcu linişte.

Echipa Erikăi părea cea mai normală, în comparaţie cu adversarii care, dotaţi cu un echipament sofisticat, frizau ridicolul.

Şi cu toate astea, la capătul primei reprizei, adevărul ieşise la iveală: echipamentul nu era totul.

Jason luase loc în tribună, cu Billy-Jo pe genunchi. Charleen şi Jack se postaseră lângă locul de bătaie. Pentru moment, fiecare echipă avea trei puncte.

Cum putuse micul Tommy să ajungă la faza de plecare? Jason n-ar fi putut să spună. Puştiul se deplasa cu greutate, cu piciorul lui bolnav.

Travis era la bătaie, un jucător fusese deja eliminat. Travis lansă mingea celui de-al doilea la bătaie, Tommy, care i-o trimise înapoi cu un elan impecabil. Pe urmă, Tommy lăsă să-i cadă bâta şi începu să alerge şchiopătând. Nu reuşi să acopere şi ultimii zece metri de tuşă. Era definitiv eliminat, indiferent de părerea unora sau altora.

Arbitrul fluieră.

- Out! urlă el.

Tommy făcu o strâmbătură. O furie numită Erika o zbughi atunci pe pistă şi se proţăpi în faţa uriaşului arbitru. Cu mâinile în şolduri şi părul în vânt, ea începu să-şi agite degetul arătător pe sub nasul mare al uriaşului.

Se părea că femeia avea ceva de contestat în privinţa acuităţii vizuale a arbitrului. Acesta mai avea puţin şi făcea o criză de apoplexie. încerca zadarnic s-o calmeze pe Erika. Jason n-o văzuse niciodată într-un asemenea hal de înfuriată.

La un moment dat, chipul arbitrului deveni roşu ca o tomată şi lăsa impresia că vrea să-şi apuce rivala de umeri. Jason o aşează pe Billy-Jo pe bancă. Nu se născuse încă ăla care să pună mâna pe Erika! Din câţiva paşi ajunse pe ringul unde se desfăşurau ostilităţile. Acum, chipul arbitrului virase către violaceu, în timp ce Erika îşi continua tirada. Strigăte

de încurajare răzbeau din tribună.

- Haide, Erika, arată-i ce eşti în stare!

- De unde a venit tipul ăsta? Habar n-are de nimic şi mai e şi miop ca o cârtiţă.

In schimb, suporterii celeilalte echipe se plângeau zgomotos de pătrunderea tinerei femei pe teren.

- Asta de ce se bagă?

Uriaşul ridică din umeri, sleit de puteri, şi fluieră sfârşitul reprizei. Jason o văzu pe Erika sărutându-l pe Tommy pe frunte. Radios, puştiul o îmbrăţişă de mijloc. Apoi, cele două echipe ieşiră în afara terenului. Sprijinită de bariera care delimita spaţiul de joc, Erika mâzgălea ceva pe tabla de scheme de joc. Jason se apropie de ea.

- Erika!

- Da, domnule Ness?

- Tommy a comis o mare greşeală... N-ai remarcat-o?

- Bineînţeles. Până la urmă tot a fost eliminat.

Jason o privi contrariat.

- Atunci de ce ai fost gata să declanşezi al treilea război mondial, când lucrurile erau clare?

- în primul rând, pentru că fiind singura femeie antrenor, aştept să fiu respectată.

- Şi pe urmă?

- Pe urmă, când l-am adus pe Tommy în echipa mea, din cauza piciorului, el n-avea deloc încredere în sine. Astăzi, pentru prima oară, a atins

baza treia ceea ce, pentru el, nu-i puţin lucru. De asta m-am simţit datoare să intervin, să-i ţin partea. Acum, ştiind că pun bază pe el, chiar dacă este eliminat, o să continue să se antreneze. E o simplă chestiune de psihologie, înţelegi?

Jason încuviinţă din cap, cu privirea îmblânzită. Se aplecă şi o sărută tandru pe obraz.

- Astăzi ţi-am spus că te iubesc?
- Doar de trei ori.
- Ne vedem, după meci?

Erika chicoti.

- De fiecare dată când îmi dai întâlnire, imediat îmi vine să...

îşi tremină fraza cu o dulce şuşoteală în urechea lui Jason, care oftă. Doamne, de ce spunea asemenea lucruri? Dar ea era deja pe pistă, strigând:

- Fiecare la locul lui, jocul continuă!

Jason urcă din nou în tribună, cu inima bătându-i cu putere.

In noaptea aceea, Erika şi Jason stabiliră programul pentru următoarele două săptămâni. O repartiţie cinstită a sarcinilor îi atribuia treburile menajere Erikăi, în timp ce Jason trebuia să termine casa de zugrăvit.

Jason ar fi vrut să oprească timpul în loc. Era de o lună aici, în Virginia. Charleen părea să-l accepte. Sam, cumnatul său, continua să conducă firma în locul lui, fără probleme deosebite. Două telefoane pe săptămână erau de ajuns ca să rezolve micile

dificultăţi ivite. Şi totuşi, escaladarea în fiecare seară a falnicului stejar de lângă casă, părea să nu-l mai amuze pe Jason ca în prima zi. In fiecare seară îşi punea în gând să intre pe uşă, nu pe fereastra Erikăi, dar nu îndrăznea să forţeze lucrurile în relaţia cu ea. Sub aparenţa unei femei puternice şi vesele, Jason bănuia o nefirească fragilitate. Intre cei doi îndrăgostiţi se stabilise un echilibru relativ, însă Jason se temea că un grăunte de nisip ar fi fost suficient să înţepenească mecanismul care, deocamdată, funcţiona perfect. Nu, nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Să aştepte un incident prodivenţial care să împingă lucrurile pe drumul pe care-l dorea el.

Jason tocmai se întorcea în compania lui Billy-Jo, a Charleenei şi a nelipsitului Plume. Le dusese pe fete în oraş unde, cedând unui impuls de moment, le cumpărase două păpuşi enorme.

La parter, nimeni. O linişte apăsătoare plutea în casă. Şi bucătăria era goală dar, pe fereastră, Jason îi văzu pe băieţi. Făceau antrenament de base-ball, într-o disciplină admirabilă. Jason îi făcu semn unuia dintre gemeni şi acesta veni într-un suflet.

- Bună seara, Travis.
- Eu sunt Trevor.
- Iartă-mă. Unde-i mama?
- în pivniţă.
- Ce caută acolo?
- Habar n-am. A început prin a urca în pod să

caute ceva. Pe urmă, a coborât în fugă pe scară, ţipând: „Sunt la subsol!”, şi a trântit uşa. Ciudat, nu?

- Nu contează.
- Jason, crezi că a văzut vreo fantomă în pod?
- Fii liniştit. Nu există fantome.
- Eşti sigur?
- Bineînţeles! Mama ta a avut o problemă în pod, asta-i tot.

Trevor se scărpină la tâmplă, gânditor.

- Era foarte palidă. Ultima oară când am văzut-o aşa a fost când eu şi Travis am ascuns un şarpe în cutia cu biscuiţi.
- Doar n-aţi făcut voi aşa ceva!
- Ba da!
- Şi cum a reacţionat?

Puştiul ridică din umeri.

- Ne-a fost atât de frică încât n-am rămas să vedem ce se-ntâmplă, dar am auzit bine hărmălaia care a urmat.
- Da?

Puştiul pufni în râs amintindu-şi cele întâmplate.

- Parcă o turmă de elefanţi ar fi dat iama în bucătărie. Mama arunca în şarpe cu tot ce avea la îndemână. A fost nostim. Bietul şarpe se învârtea în mijlocul bucătăriei, neştiind încotro s-o apuce. In cele din urmă Travis a putut să-l prindă şi i-a dat drumul în pădure.
- Inţeleg.

- Jason, să n-o întrebi niciodată pe mama de ce farfuriile noastre sunt îndoite, dacă nu vrei să te taie de la desert.

Jason nu-şi putu ascunde zâmbetul.

- Totuşi, a fost ceva grozav...

- Nu mă-ndoiesc, spuse Jason. Poţi tu să ai grijă de Billy-Jo?

Trevor se bosumflă puţin.

- Bine, de acord. Dar sper să nu-i vină să se aşeze pe oliţă.

- E prea ocupată ca să-şi pieptene noua păpuşă.

- în felul ăsta, păpuşa o să fie curând cheală. Asta e partea proastă la fete... Vino, Billy-Jo.

Jason îşi propuse ca într-una din zilele următoare să perfecţioneze educaţia băieţilor la capitolul de psihologie feminină.

întărit de această hotărâre importantă, el deschise uşa de la subsol scoţând la iveală nişte trepte pe care le coborî precaut.

Un bec suspendat de un fir răspândea o lumină slabă galbenă. în rest, beznă. în zona luminată, Erika punea nişte sticle de vin într-un coş şi cânta „La vie en rose”.

- Erika?

Tânăra femeie se sperie de apariţia neaşteptată şi scăpă din mână ultima sticlă.

- Jason! M-ai speriat de moarte...

El deschise braţele şi Erika veni să se cuibărească

la pieptul lui.

- Ce faci aici, draga mea?
- Eu? Absolut nimic. Un pic de ordine.
- Erika, am aflat că ai fost şi în pod. Ce poţi să-mi spui şi mie?

- Poftim? întrebă ea strângându-l în braţe.
- Dragă, n-ai putut să-ţi zugrăveşti casa, pentru că ameţeşti dacă urci pe o scară. De ce ţi-e frică de înălţime? Şi de când?

Ea se împinse în mâna care o freca pe spate.

- De la vârsta de cinci ani, răspunse femeia, cu nasul în cămaşa lui Ness.
- Ce s-a întâmplat atunci?
- Am rămas blocată într-un lift.

Ultimul cuvânt abia îl rostise.

- Impreună cu cine?
- Singură.

Simţind-o cum tremura violent, Jason o strânse şi mai tare.

- Linişteşte-te, draga mea. Sunt aici. Erika, nimic rău nu ţi se poate întâmpla când sunt aici. La ce etaj voiai să mergi?
- La parter, hohoti ea.

O sărută pe pleoapele cu gene lungi, umezite de lacrimi, pe buzele palide. Incet-încet, hohotele s-au mai domolit.

Fără un cuvânt, Erika luă batista lui Jason, îşi şterse nasul şi se şterse la ochi.

- Acum ţi-e mai bine?

Din glasul lui răzbătea o imensă tandreţe. Ea încuviinţă din cap şi încercă să schiţeze un zâmbet.

- Da, mulţumesc.

Jason făcu un efort să înghită în sec. „Imprevizibilă”. Epitetul acesta se adăugă imediat la lunga listă de calităţi şi defecte ale Erikăi.

- De ce te-ai dus în pod? Era ceva aşa de important?
- O surpriză.
- Pentru cine?
- Pentru tine. Zâmbea.
- Pentru mine? Pot s-o văd?

Zâmbetul Erikăi să lărgi.

- Nu încă. în primul rând trebuie spălat... şi tu n-o să afli nimic în plus. Altfel, unde e surpriza.

Antrenat în joc, Jason întrebă:

- Atunci, când?
- Astă-seară, dacă eşti cuminte. Şi dacă-mi promiţi că eşti întotdeauna drăguţ...
- Ei bine? continuă el, vrăjit de sclipirea ochilor ei verzi.
- Surpriza... e surpriză.
- Dragostea mea...

Erika se desprinse din braţele lui, luă coşul şi o zbughi pe scara îngustă.

La ora zece fără un sfert, Jason începu să se caţere pe bătrânul stejar. Pentru a nu ştiu câta oară se întreba ce surpriză îi rezerva Erika. în timpul cinei, ea îl

privise în repetate rânduri intens şi cu subînţeles şi îi făcuse cu ochiul plină de mister. A fost nevoit să facă un efort mare să se stăpânească. Dar în ciuda afecţiunii pe care o avea pentru copii, în seara asta abia aştepta să scape de ei. Jason aşteptase ora de culcare cu o nerăbdare din ce în ce mai mare.

Incălecă pervazul ferestrei şi intră în cameră agil ca o felină. Camera era goală, luminată doar de un abajur de chihlimbar şi, mirosea a iasomie... Erika era deci acolo. Curios la culme, Jason se apropie de uşa de la baie. O dungă de lumină răzbătea de sub uşă. Apropiindu-se auzi nişte zgomote abia perceptibile, foşnet de haine... Răsuci clanţa aurie şi împinse uşa.

Primi şocul cu demnitate.

- Erika!

Ea se întoarse, cu o perie în mâini, cu părul lung căzându-i peste umerii goi. Era îmbrăcată cu un corset care îi scotea la iveală pe jumătate sânii.

Corsetul de mătase de culoarea fildeşului era încheiat în faţă de o mulţime de năsturaşi de sidef... cincizeci, pe puţin. Privirea lui Jason alunecă de-a lungul bustierei spre talia incredibil de fină apoi spre jartierele care susţineau ciorapii de mătase albă. Pantofii albi cu toc cui încununau vestimentaţia insolită a Erikăi.

- îţi place? susură ea.

îşi trecu degetul pe sub gulerul cămăşii care-l

strângea şi el răspunse cu un mormăit. Cu o mână blândă, ea îl împinse în cameră, apoi către pat. După ce Jason s-a întins în pat, ea şi-a scos pantofii şi a venit lângă el. El respira greu. Zâmbitoare, Erika îi întinse o cupă de şampanie, apoi o înălţă pe a ei pentru un mic toast.

- Pentru toate ţaţele din orăşelul ăsta uitat de lume şi mai ales pentru preşedinta lor, doamna Ballinski. Mă rog la bunul Dumnezeu ca acest suflet caritabil să nu afle niciodată ce exemplu lamentabil dau eu sărmanilor mei copii.

Nu avu timp să-şi termine cupa, pentru că Jason se năpusti pur şi simplu peste ea. Degetele lui se încurcară în nasturii de sidef ai corsetului. încercă să-i descheie... dar erau prea mici şi prea mulţi. Se lăsă păgubaş.

- Cea mai minunată invenţie în materie de haine este fermoarul! declamă bărbatul cu năduf.

- Câtă lipsă de poezie!

- De ce? Ai puţină răbdare şi am să-ţi recit o poezie minunată, imediat ce voi reuşi să-ţi deschei corsetul ăsta diabolic.

- Abia aştept.

Dis de dimineaţă, Jason sări din pat. Se îmbrăcă în grabă, încălţă un pantof: apoi, îl căută şi pe dreptul pe covor. Erika se întoarse pe partea cealaltă rostindu-i numele. Jason călcă pe un nasture de sidef şi îi veni să râdă... Îl luă de jos şi îl puse în cupa de cristal alături de ceilalţi. Erika va

avea ceva de lucru până să-i coasă pe toţi la loc.

O sărută uşor pe obraz pe tânăra femeie şoptindu-i că o iubeşte. Ea zâmbi în somn; Jason ieşi pe fereastră şi dispăru în întunericul care începuse să piardă teren.

- Ieşi, domnule! ţipă ea suflând în faţa lui Jason baloane de săpun irizate. Locul dumitale nu e în baia unei doamne.

- Mi-era frig, se plânse el.

- Nu-i adevărat! Gărzi!

- Lasă-mă să-ţi ţin companie. Pari atât de singură în mijlocul atâtor balonaşe...

- Ieşi de-aici, piratule!

- Ai grijă, frumoaso, dacă nu vrei să apuci pe lungul drum al prizonieratului.

Cu genunchii în apa înspumată, el o apucă de părul lung, silind-o să-l privească în faţă. Izbucnind în râs, Erika începu să dea din picioare şi să ţipe. Nemilosul pirat improvizat o strânse şi mai tare. Şiroind de apă, captiva îl imploră să n-o batjocorească.

Un ciocănit în uşă fu urmat imediat de un glas de copil.

- Mamă?

Revenită brutal la realitate, Erika îi puse lui Jason mâna plină de săpun pe gură. Imaginea lui Andrew în pijama în pragul uşii de la baie o făcu să paralizeze.

- Mamă?

- Da, Andrew? spuse ea cât putu de calm.
- Mi-e sete.
- Vin imediat.

Ieşi din baie şi, îşi luă prosopul înfăşurându-l în jurul trupului. întâlni privirea lui Jason.

- N-ai încuiat uşa de la cameră? întrebă ea printre dinţi.

Bărbatul scoase din gură un balon de săpun.

- îmi pare rău... Mi-am pierdut capul când te-am văzut deghizată în sirenă în mijlocul oceanului.

După ce s-a înveşmântat cu prosopul, Erika împinse cu piciorul hainele lui Jason după cadă.

- Bagă capul la fund! spuse ea printre dinţi.
- Poftim?
- Bagă capul la fund!
- Dar e plin de bule...
- Tine-te de nas.

în timp ce el se conforma, Erika deschise uşa şi îl întâmpină pe băieţel.

- De ce-ai întârziat atâta mamă?

Il luă în braţe pe cel mic şi, cu şiretenie, închise uşa în urma lor.

- Eram în cadă.

Cu paşi hotărâţi, purtându-şi minuscula povară, Erika traversă camera. In clipa în care se pregătea să iasă, din baie se auzi un „pleosc” teribil. Andrew privi imediat peste umărul ei.

- Ce-a fost asta, mamă?
- Prosopul de baie a căzut în apă.

- E mare prosopul ăsta.

Erika se întoarse după zece minute, şi încuie hotărâtă uşa înainte să dea ochii cu Jason. Sub duş, el se chinuia să scape de clăbucii din cap. Tânăra femeie făcu să-i alunece prosopul şi se trezi, goală, lângă el.

- Ti-am vorbit despre fantoma care nu-mi dă pace noaptea? Ei bine, sunt goală sub o cascadă. Şi atunci apare un pirat înarmat cu o sabie strălucitoare...

Cu spatele la uşă, aplecată peste bufet, Erika făcea sandvişurile pentru micul dejun al copiilor. Cu un hoţ, Jason se strecură nevăzut şi, venind pe la spate îşi afundă faţa în părul ei parfumat. Erika se împinse către el oftând uşurată.

- Bună dimineaţa, îngerul meu, îi şopti el muşcându-i în joacă lobul urechii. îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar în garaj e un tip ciudat.

- Hmmm, ce veste bună.

- Draga mea, acolo e într-adevăr un bătrânel care se chinuieşte să umple rezervorul maşinii de tăiat iarbă... Erika, spune ceva. Bătrânul mi-a spus chiar „fiule”.

- Ei şi?

Ea îl privi de sus, blazată, amestecând cu lingura într-o cană.

- Văd că ştirea asta te lasă rece.

înălţându-se pe vârfuri, Erika îl sărută delicat pe buze.

- Te înşeli, dragul meu. Şi dacă intrusul a avut curajul să-ţi spună „fiule”, mă duc imediat să văd ce-i cu el, de acord?
- Dar ştii cine e?
- Bineînţeles, e Harold. El şi soţia lui locuiesc în casa de vizavi.
- Şi ce caută în garajul tău, ce treabă are cu maşina de tuns iarbă?
- Am făcut o înţelegere. Harold îmi tunde peluza gratuit, şi are dreptul să folosească maşina pentru grădina lui.
- De ce?

- Dragul meu, Harold nu mai e la prima tinereţe. Anul trecut a fost bolnav. N-ar trebui să tundă iarba pe căldura asta.
- Atunci, ce naiba face în garajul tău? De ce nu-şi cumpără o maşină de tuns cu pedale?

Erika îl privea ca şi cum spusese o enormitate.

- Haide, Jason, exclamă Erika adoptând tonul pe care-l folosea când îi dojenea pe copii, Harold şi Norma crezi că şi-ar putea permite o asemenea cheltuială?

Jason îşi aminti de chioşcul decrepit de pe cealaltă parte a străzii, apoi clătină din cap.

- Nu cred.
- In cazul ăsta, nu mă deranjează cu nimic să-l las să folosească maşina mea. Şi dacă nu el, atunci mie cine mi-ar tunde iarba din curte?

El ridică o sprânceană.

- Vezi tu... nu mă pricep să folosesc maşina asta, bombăni ea. N-am ştiut niciodată. Pentru mine e ca şi cum aş urca pe o scară. Ca şi cum aş prinde o minge de base-ball.
- Nimeni nu e perfect, mormăi Jason.

Harold era un bătrânel original, foarte simpatic. Continuă să-i spună lui Jason „fiule" şi, în ciuda căldurii, tunse peluza.

In mintea lui Jason începea să prindă contur un plan obscur. Pe măsură ce îl rumega, planul devenea tot mai precis. Il răsucea pe toate feţele, dar nu-i găsea nimic de reproşat... Asta îi plăcea. Avea în sfârşit soluţia dilemeni lui şi a Erikăi.

Bucuria puse stăpânire pe el; în prima clipă vru să se precipite spre ea, dar se răzgândi. O altă decizie se impunea. După încă un moment de meditare, hotărî să pregătească minuţios planul şi să nu-l dezvăluie înainte de a fi realizat. Da, pusă în faţa faptului împlinit, Erika nu se mai putea îndoi de dragostea lui. Ar fi chiar nevoită să se mărite cu el. Jason îşi frecă mâinile, nu mai avea decât să treacă la punerea în practică. Asta însemna o mulţime de telefoane şi mai multe întâlniri.

Insă cel mai greu era să-i dea de lucru Erikăi, astfel încât să n-aibă timp să-şi dea seama ce se-ntâmpla. Jason îşi luă uneltele şi se duse la treabă fluierând. Viitorul părea minunat, fericirea era aproape.

- Vrei să te faci criţă?
- Da, de ce nu? spuse bărbatul.

Era prăvălit pe canapeaua din salonul privat al Erikăi. Sticla de whisky era pe jumătate goală, el avea privirea tulbure, iar congestionarea feţei îi trăda gradul de alcoolemie. Tânăra femeie îşi turnă un deget de conic.

- Ce motiv ai? întrebă ea.

- N-ai văzut ce s-a-ntâmplat? Propria mea fiică nu suportă s-o ating.

- Asta e explicaţia ta?

- Ăsta-i adevărul! Erika, nu începe să faci pe psi- hanalista. Ştiu foarte bine ce am văzut.

Vocea lui gravă n-o tulbură.

- Eşti sigur? insistă ea.

El îşi umplu din nou paharul, mormăind ceva printre dinţi. Era mai bine să-şi limpezească ideile înainte de a se îmbăta, încât să nu mai înţeleagă.

- Acum, ascultă-mă, reluă Erika. Eu nu ţi-am spus niciodată cum să construieşti o casă, nu-i aşa? în schimb, nu vreau să-mi explici cum trebuie să-i înţeleg pe copii. Psihologia adulţilor nu e specialitatea mea... întâmplător, copiii mă fascinează, mai ales puştii de vârsta la care n-au învăţat să-şi ascundă emoţiile... Nu se zice despre copii că ei nu ştiu să mintă?

Făcu o pauză ca să se convingă că interlocutorul o asculta, apoi continuă:

- Charleen poate şi-a pierdut... temporar posibilitatea de a se exprima în cuvinte dar a făcut

totul ca să-ţi arate sentimentele. Jason, tu ţi-ai dat seama ce simte Charleen pentru tine?

- Da. Repulsie.

Exasperată, femeia clătină din cap.

- Nu, Jason, Charleenei îi e teamă.
- De mine?
- Fără îndoială.
- De ce se teme? Să n-o bat la fund?

Erika îşi încrucişă braţele la piept.

- Jason, pune paharul jos şi am să-ţi spun de ce se teme Charleen... Mulţumesc.
- Te ascult.
- Fiica ta se teme că o să pleci pentru totdeauna. Probabil că face o legătură între plecarea ta şi ce s-a-ntâmplat în urmă cu şase luni când mama şi tatăl ei vitreg au plecat şi nu s-au mai întors.

Jason îşi trecu nervos mâna prin păr.

- In cazul ăsta, lucrurile s-au lămurit. Nu mă mai duc la Dallas. Charleen e mai importantă decât afacerea mea. O las baltă.
- Mă bucur să aud asta, Jason, dar ar fi o greşeală. Charleen trebuie să înţeleagă că cei pe care-i iubeşte pot să plece, fără să dispară pentru totdeauna. Intoarcerea ta va fi dovada.

- Crezi că acum e momentul?
- Cu siguranţă. Va rămâne cu noi care o iubim. Voi fi lângă ea. Dacă o duci la Dallas poţi să bagi mâna-n foc că n-o s-o laşi niciodată singură? Cui i-o vei lăsa în grijă? Surorii tale? Charleen n-o

cunoaşte. Acum e momentul, Jason, acum ori niciodată.
El dădu paharul la o parte.
- OK, mă voi duce.
- Mulţumesc, spuse ea.
- Pentru ce?
- Pentru încrederea pe care mi-o acorzi.
Aşezându-se în faţa ei, o apucă de bărbie şi o privi în ochi.
- Te iubesc, Erika. Am deplină încredere în tine.
Un sărut o împiedică să răspundă.
- Dragostea mea... murmură el la un centimetru de buzele ei, astă-seară nu mă pune să escaladez copacul ăla blestemat.
- Nu, Jason. Astă-seară, nu. Niciodată, dragul meu.
Treziţi cu mai bine de o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, copiii s-au aliniat în faţa uşii de la intrare, şapte mutriţe neliniştite. Dacă o absenţă temporară îi tulbura atât de mult, ce avea să se întâmple când Jason va pleca pentru totdeauna?

Erika îşi muşcă buzele până la sânge. „Dumnezeule, ce-o să mă fac?”
Ii sărută pe băieţi, pe Billy-Jo, bosumflată, apoi se aşeză pe vine lângă Charleen, cu un nod în gât. Fetiţa se agăţă de Erika ascunzându-şi faţa în rochia ei. Emoţionat până la lacrimi, Jason îi mângâie umărul fragil. Pe urmă, se ridică pentru cel

mai penibil rămas- bun: el şi Erika se priviră lung, cu durere, şi se sărutară fugitiv.

- Drum bun, dragul meu.

Jason clătină încet capul, neputând să rostească vreun cuvânt, se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari. Tocmai pusese mâna pe portiera maşinii când se auzi o voce necunoscută, subţire şi şovăitoare:

- Nu pleca, tată!

Charleen se desprinse de fusta Erikăi şi porni spre el. Jason o primi în braţe în mijlocul grădinii.

- Charleen a vorbit, constată cu ochii mari Travis.
- Mamă, de ce i-a spus lui Jason „tată”? se băgă Andrew.
- Am ştiut tot timpul c-o să vorbească.
- Mie nu-mi explică nimeni ce se-ntâmplă?
- Scuză-mă, Jack. Jason vine spre noi ţinând-o pe Charleen în braţe.
- De ce, mamă?

- Pentru că a vorbit, Andrew.
- Mamă, Jason e şi tatăl meu?

Erika îşi coborî privirea spre fiul ei. Era prea mic ca să-şi aducă aminte de Brad.

- Charleen, draga mea, când ai înţeles tu că Jason e tatăl tău?

Agăţată de gâtul lui Jason, fetiţa făcu o figură speriată. Erika reuşise să-i îndepărteze pe ceilalţi s-a dus cu Charleen şi Jason în salon.

- Nu eşti obligată să-mi răspunzi, draga mea. E adevărat că Jason e tatăl tău şi este mândru de asta.

Puştoaica schiţă un zâmbet, dar mâna ei mică se crispă pe cămaşa lui Jason.

- Noi am vrea să ştim doar cum ai aflat tu acest lucru, continuă răbdătoare Erika. Ţi-a spus mama ta?

Charleen infirmă clătinând din cap.

- Atunci, cine? Tata? Tata Richard?

„Nu” răspunse căpşorul puştoaicei.

- Când l-ai văzut prima oară pe Jason, ştiai cine e?

De data asta, fetiţa încuviinţă. Erika şi Jason se uitară unul la celălalt.

- Asta explică de ce te-a acceptat imediat.

Explicaţia nu păru s-o liniştească.

- Charleen, murmură Erika după un timp. Vrei să ne spui cum ai aflat?

Urmă o linişte apăsătoare, timp în care Charleen îşi căuta agitată cuvintele.

- Revistă, declară ea în cele din urmă cu o voce tremurătoare.

- Revistă? întrebară adulţii în cor.

Charleen făcu semn către un teanc de ziare şi reviste de pe masă.

- Să înţeleg deci că mi-ai văzut poza într-o revistă? întrebă Jason. Poate aceea unde stau în faţa unui camion?

Copilul încuviinţă din nou.

- Mama a văzut fotografia asta? A văzut-o şi tata... Richard?

Jason şovăi o secundă când rosti numele celui de-al doilea soţ al Cynthiei. Incă o dată, Charleen făcu semn că da.

- Ce s-a-ntâmplat când au văzut fotografia?

Ochii Charleenei se umplură de lacrimi. Din nou, expresia de teamă îi împietri figura palidă.

- ... certat... ţipat mult... murmură copila.

Inima lui Jason încetă să mai bată.

- Ce-au ţipat, draga mea?
- Bani, a venit scurt răspunsul Charleenei.

Erika îl văzu cum păleşte. Un val de furie îi incendie obrajii. Ce fel de oameni erau aceşti Cynthia şi Richard ca să trateze în felul ăsta un copil nevinovat? N-aveau dreptul să-i ascundă lui Jason existenţa fiicei lui.

- Charleen, când au văzut fotografia?

Erika spera că perechea se răzgândise în privinţa banilor. Fetiţa începu să tremure.

- ... ziua când au plecat, bolborosi ea.

Jason intră în bucătărie ţinând-o de mână pe Charleen. Amândoi erau zâmbitori. Fetiţa se aşeză la masă lângă ceilalţi copii. Jason o îmbrăţişă pe tânăra femeie care stătea retrasă.

- Charleen şi cu mine am luat o hotărâre gravă, începu el serios.

Cu privirea în pământ, Erika lupta să-şi stăpânească lacrimile care erau gata s-o podidească. Şi totuşi, ştiuse de la bun început, de cum îi pusese piciorul în casă: omul ăsta venise să-şi ia fiica şi, de îndată

ce ea îşi va reveni, urmau să plece împreună în Texas. Făcu un efort să-l privească în faţă.

- Ai pierdut avionul, remarcă Erika.

- O să-l luăm pe următorul. L-am anunţat pe Sam, răspunse Jason.

- Bineînţeles. E timpul ca Charleen să-şi facă bagajele.

- Şi să găsim o familie care să-i găzduiască pe Plume şi pe Cenuşăreasa.

- Cum... ce?

- Harold şi Norma, propuse Travis.

Jason schiţă un gest satisfacut.

- S-a rezolvat...

Erika ridică sprâncenele şi îl privi confuză.

-Jason...

-Alte probleme? îi întrebă pe copii.

- Şcoala, spuse Charleen.

- E cineva care să nu poată lipsi trei zile de la şcoală?

- Nuuu! ţipară puştii în cor.

- Aşa stând lucrurile, luaţi-vă cărţile şi caietele la Dallas, şi vai de cel care n-o să-şi facă lecţiile... E clar?

- Da, Jason!

In timp ce copiii se grăbeau să urce scările la etaj, urmăţi de Plume care lătra, Erika îşi duse încet mâna la faţă.

- Dragul meu, am înţeles bine?

El o sărută tandru.

- Da, dragostea mea. Plecăm cu toţii la mine. Am rezervat deja locurile.

- Dar asta costă al naibii de mult şi...

- Erika, să nu mai vorbim despre asta. Draga mea, acum nu pot s-o părăsesc pe Charleen. Pe de altă parte, cine o să aibă grijă de ea cât eu voi fi toată ziua la birou? Erika, te rog. Fă-o pentru mine.

Erika îi zâmbi printre lacrimi. Care femeie ar fi putut să-l refuze pe Jason Ness să-l urmeze chiar până la capătul lumii?

Capitolul 10

Din imensa bucătărie albă, Erika contempla panorama Dallasului. De când veniseră în oraşul ăsta, în urmă cu trei zile, abia îl văzuse pe Jason. Tânăra femeie oftă lung gândindu-se la lungile nopţi solitare pe care trebuise să le suporte, în camera de oaspeţi, în celălalt capăt al apartamentului. Un apartament somptuos care costase de bună seamă de zece ori mai mult decât casa ei din Virginia.

Bineînţeles, Ness îi explicase că-şi petrecea zilele întâlnindu-se cu alţi oameni de afaceri şi consacra o mare parte a nopţilor studiind diferite dosare. Cu toate astea, Erika era convinsă că ceva se schimbase iremediabil.

Obosită de atâta aşteptare, ajunsese să-şi dorească să se întoarcă cât mai repede acasă, în Virginia.

Oftă din nou şi aşează bucăţile de şuncă în tigaie, la prăjit, încercând să se concentreze asupra gesturilor ei.

- Uite-l pe tata! ţipă Charleen.

Jason intră în cameră, cu părul încă ud de la duş. Incepu prin a o îmbrăţişa pe Charleen şi a o săruta afectuos.

„Nu, se gândea Erika, asta n-are nici o legătură”.

Jason zâmbi. Acest om de afaceri elegant, îmbrăcat cu gust, nu mai avea nimic în comun cu bărbatul care-i zugrăvise casa şi-i învăţase baseball pe băieţii ei. Semăna încă şi mai puţin cu amantul înfocat care-i escalada fereastra în fiecare seară.

Omul ăsta avea aspectul unui dandy. Era foarte bogat. Mica firmă de construcţii pe care şi-o înfiinţase avea acum dimensiunea unui adevărat imperiu.

- Bună, draga mea.

Erika închise ochii, dar el n-o sărută. Când îi deschise din nou, îl văzu lângă Charleen.

- ... cadou pentru tine, spuse fetiţa cu glas slab.

- Adevărat? spuse el încântat.

Fetiţa deschise mâinile pe care le ţinuse la spate.

- Ţi-aduci aminte de fabula pe care mi-ai citit-o? întrebă ea. Era povestea unui leu care avea o ţeapă în picior.

Jason se lăsă pe vine lângă ea, contemplând micul leu de pluş galben. Regele animalelor avea un aer atât de comic.

- Dar e şaşiu, remarcă el.
- Pentru că are o ţeapă în picior, explică Charleen.

Jason luă jucăria şi pe chip îi apăru o bucurie sinceră.

Primul cadou de la fetiţa lui. Emoţia puternică îi înecă ochii în lacrimi. îşi ascunse faţa în părul Charleenei.

- Te iubesc, domnişoară Ness.
- Şi eu te iubesc, tată.

O mângâie pe obraz, în culmea fericirii. întreg universul se luminase... Nu, nu chiar. Comportarea Erikăi era singurul punct negru pe cerul limpede al fericirii lui. O privire piezişă în direcţia ei îi confirmă acest lucru. în mod inexplicabil, tânăra femeie se schimbase. Parcă şi-ar fi pierdut bucuria de a trăi. Şi fără bucuria ei de a trăi, Erika nu mai era Erika. Jason o surprinsese în mai multe rânduri privindu-l întunecată. Şi în dimineaţa asta îl întâmpinase cu un zâmbet care se stinsese imediat.

- Tată, ştii cum îl cheamă pe leul ăsta? întrebă Charleen.

Jason se scărpină în cap.

- Nu ştiu.

- Rubin! Mama Erika l-a botezat aşa din cauza ochilor roşii.

Erika anticipă întrebarea lui Jason.

- Charleen voia să ştie cum să-mi spună. Doamna McCormik suna prea oficial. Erika, prea familiar, aşa încât am optat amândouă pentru mama Erika. Dar dacă te deranjează...

- Ba dimpotrivă! Mama Erika... şi îmi place şi Rubin.

Ii zâmbi Erikăi şi fetiţei lui, ridică leul sus ca să-l arate şi celor şase copii de la masă.

- Ei? Ce părere aveţi? Fiara asta o s-o bage-n sperieţi pe secretara mea?

Se dezlănţui un concert de râsete. Jason îi mângâie pe băieţi pe creştet, şi o sărută tandru pe obrazul mângâlit de dulceaţă pe micuţa Billy-Jo. Ce n-ar fi dat s-o audă şi pe Erika râzând.

- Nu iei micul dejun cu noi? întrebă ea.

- Am să beau o cafea la birou.

Văzu ochii ei verzi întunecându-se.

- In cazul ăsta la revedere.

Jason o aşteptă să aşeze tigaia cu şuncă pe marginea plitei, o luă de mână şi o împinse în living.

O luă în braţe cu forţa, rezemând-o cu spatele de uşă.

- Ţi-am simţit lipsa, şopti el.

în urechile Erikăi, aceste cuvinte răsunau ca o muzică celestă.

- Şi eu, răspunse ea.

Jason îi strivi buzele cu gura lui, o simţi înfiorându-se şi se scufundară împreună într-o lume ireală. Glasurile copiilor, răzbătând prin uşa de lemn, şi gongul unei pendule undeva în apartament, îi readuseră la realitate. Dacă continua s-o sărute pe Erika, urma să rateze întâlnirea. Acest sărut lămurise cel puţin una dintre întrebările capitale pe care şi le punea: nimic nu alterase dorinţa tinerei femei pentru el. O respinse cu blândeţe. Vraja clipei se destrămase, dar nu-şi reveni în simţiri decât cu preţul unui mare efort. Aceeaşi flacără trebuia s-o mistuie şi pe Erika, presimţea el, pentru că, cu spatele lipit de uşă, respira greu.

- Draga mea, nu ştiu ce te supără. Vorbim diseară despre asta, la tine în cameră, dacă vrei.

Erika îl privi plecând, cu inima strânsă. în mod curios, acum îl găsea mai apropiat, cu leul de pluş în mână.

Jason îşi termină fără grabă paharul de whisky, revăzând în faţa ochilor suava noapte din Virginia.

Făcuse o greşeală aducându-i pe Erika şi pe copii la Dallas... Sau poate nu! Charleen făcuse progrese imense cu o viteză incredibilă. Fetiţa mută se transformase într-o adevărată moară stricată. Băieţii au trecut în revistă toate muzeele, Billy-Jo s-a adaptapt perfect noilor condiţii. Problema era Erika, din ce în ce mai morocănoasă.

Jason îşi spunea că Erika îşi va regăsi buna dispoziţie revenind acasă, dar se înşelase. De când se întorseseră la Mountain Vien, abia îi spusese câteva cuvinte. Acum, o aştepta cuprins de îndoieli. Ce se întâmplase? De ce îl evita?

Văzând-o intrând, Jason fu cuprins de presimţiri sumbre. Erika părea extrem de încordată. Se întrebă dacă nu cumva mai făcuse vreo greşeală, în punerea în aplicare a planului său. Işi privi câteva clipe iubita şi simţind-o atât de departe se hotărî să adopte apropierea directă.

Puse pe masă paharul gol şi se ridică.

- Erika, accepţi să te căsătoreşti cu mine?

O frământare teribilă se întipări pe chipul femeii şi, inexplicabil, ochii i se umplură de lacrimi. Inima ei striga „Da!”, raţiunea i se împotrivea. Tuşi încercând să-şi dreagă glasul şi rosti încet:

- îmi pare rău, nu pot.
- De ce? Spui că mă iubeşti.
- Da, te iubesc. Dar, te rog, nu-mi îngreuna şi

mai mult situaţia în care sunt.

Jason o privi neîncrezător. Toate astea n-aveau nici un sens.

- N-ai dreptul să mă refuzi fără să-mi dai o explicaţie.
- Promisiunile... şopti ea evaziv.
- Promisiunile pe care le-ai facut cui?
- Lui Pete şi Jack.
- Ce le-ai promis?
- Că o să-i adopt. Că o să devin mama lor adevărată.
- Iartă-mă, dar nu înţeleg care este problema.
- Cum naiba vrei să-i pot adopta dacă o să mă mut în Texas? Ştii ce scrie în dosarul meu? Că sunt unicul părinte a patru copii şi că locuiesc în Virginia. Cum crezi că o să reacţioneze Comisia de adopţii când va

afla că mă mărit şi că mă instalez într-un apartament din Dallas împreună cu cinci copii? Ce dracu' Jason, oamenii ăştia au nişte idei în materie de adopţii! Jason, de ce zâmbeşti?

- O mamă a şapte copii nu înjură ca un birjar, draga mea.

Erika îl privi cu ochii mari. Tocmai îi refuzase cererea în căsătorie. Şi asta părea să-l amuze. De fapt, avusese dreptate când spusese „şapte copii"? Nu, pentru că aveau să rămână doar şase după ce-

o să plece el cu Charleen.

- E ceva ce eu nu ştiu? întrebă ea în cele din urmă.

- Mă tem că e vorba de ceva important.

- Da?

- Da. Am profitat de şederea noastră la Dallas ca să-mi vând apartamentul, cât şi acţiunile firmei lui Sam, cumnatul meu. Eu rămân majoritar în privinţa capitalului dar, acum, el o să conducă.

- Şi... tu ce-o să faci?

- Am avut deja câteva întâlniri cu Dove Mayer şi conducerea Şcolii Superioare din Mountain Vien. In septembrie, am să pun bazele unei noi firme care va angaja tineri dornici de muncă cu jumătate de normă ca să-şi plătească studiile.

Erikăi îi înflori un zâmbet în colţul gurii.

- O să te poţi obişnui să câştigi mai puţin bani?

- Am să câştig suficient pentru ca să-mi pot întreţine soţia şi cei şapte copii.

Zâmbetul din colţul gurii ei deveni panoramic.

- Poate chiar opt, cine ştie? murmură ea.

Jason se uită imediat la pântecul ei plat şi, fără să vrea, avu viziunea Erikăi însărcinate cu copilul lui.

- Opt cel puţin... răspunse el.

Ochii femeii scânteiară.

- Vrei să repeţi întrebarea?

- Erika, vrei să fii soţia mea?

Tânăra femeie alergă repede spre el şi-i sări în braţe.

- Da!
- Când, dragostea mea?
- Azi, mâine, sau de ce nu, ieri? Te iubesc, Jason, îi şuşoti ea la ureche mângâindu-l pe obraz.
- Şi eu te ador, doamnă Ness.

Buzele lor se căutară cu aviditate. Erika scoase un geamăt surd iar Jason slăbi puţin îmbrăţişarea, şi îi examină figura congestionată.

- Crezi că ăia mici dorm?

- După o asemenea zi, de bună seamă.

După încă o repriză de sărut, Erika concluzionă:

- Urci pe scară sau preferi bătrânul tău stejar?

Pufnind în râs, Jason o ridică în braţe şi porni spre etaj. La jumătatea scărilor, făcu o haltă şi se aplecă spre buzele deschise ale Erikăi.

- Buah! se auzi un glas din întuneric, iar se sărută pe gură.
- Acum au voie pentru că or să se căsătorească.
- Atunci, Jason o să devină tatăl nostru?

Cei şapte copii erau aliniaţi pe palier. Erika izbucni în râs.

- Din câte văd eu, galeria aprobă acest mariaj, spuse ea. Să supunem la vot. Cine este pentru, să

spună da.

Urmă o hărmălaie indescriptibilă. Jason trase un fluierat ca să se facă linişte.

- Sunt foarte emoţionat, copiii mei...

Neavând încotro o lăsă jos pe Erika, şoptindu-i încet la ureche:

- Orice s-ar antâmpla astă-seară lasă deschisă blestemata aia de fereastră.

EPILOG

Erika traversă încet vestibulul de teamă să nu spargă liniştea casei. Copiii erau la şcoală, iar Andrew şi Billy-Jo, erau la grădiniţă. Se duse în vârful picioarelor spre salonul pe care Jason îl transformase în birou.

Se închidea deseori acolo, cu teancuri de documente şi dosare. Firma lui de construcţii prospera şi începând din octombrie îşi extinsese activitatea şi în afară de Mountain Vien. Erika încetini pasul la vederea uşii cu două canate din capătul culoarului. Spera din toată inima ca Jason să fie bine dispus.

în timpul celor cinci luni de când erau căsătoriţi, nu-l văzuse niciodată furios dar, bineînţeles, era un început în toate. în definitiv, hotărârea de a abandona

orice mijloace preventive după noaptea nunţii îi

revenea lui Jason. Acum recolta fructul... cele două fructe, mai precis.

Erika bănuise de la început şi medicul îi confirmase, dar nu îndrăznise să-i spună lui Jason. Gemeni! Dumnezeule, cum o să primească vestea? Bineînţeles, în familie exista un precedent: Trevor şi Travis... Luându-şi inima-n dinţi, intră în birou cu neplăcuta senzaţie că deasupra capului ei se afla sabia lui Damocles.

Primul lucru pe care l-a remarcat Jason, a fost că-i evita privirea. Erika îşi răsuci o buclă în jurul degetului arătător, cercetă pe rând cărţile din bibliotecă, îşi alese una şi începu s-o răsfoiască. Jason miji ochii. Evident, Erika era preocupată de ceva. Dacă continua să se consume l-ar fi afectat pe cel mic.

La început doar bănuise că era însărcinată, după aceea, bănuiala lui se transformase în certitudine. Nu înţelegea de ce nu-i spusese deja. Jason deschise gura pregătindu-se să-i pună întrebarea fatidică, dar ea i-o luă înainte:

- îţi plac bebeluşii?

- Draga mea, avem deja şapte copii, ai uitat?

- Eu te întreb totuşi dacă-ţi plac bebeluşii.

- Te referi la vietăţile alea mici, cărora mereu le e foame, care sunt mereu ude şi trebuie să le schimbi scutecele?

Erika oftă.

- Tu ai spus-o...

Jason păru să gândească profund, bătând darabana pe mapa de piele de pe birou.

- Aş fi un mincinos dac-aş spune că-i ador...

- De ce, Dumnezeule?

- La început sunt fără dinţi, pe urmă sunt lipsiţi de educaţie...

- Intr-adevăr!

Bărbatul pufni în râs deschizând larg braţele.

- Te tachinez, draga mea.

Erika se cuibări la pieptul lui. „Ştie deja!" Ideea îi veni brusc în minte. Jason ghicise totul şi nu aştepta decât ca ea să i-o spună. Tânăra căsătorită se simţi imediat mai bine.

- Eşti la curent? se grăbi ea să-l întrebe.

Jason încuviinţă cu un gest.

- Cum ţi-ai dat seama?

El se lansă într-o lungă explicaţie. O observase... şi când un bărbat iubeşte o femeie, nu-i scapă

asemenea lucruri. Pe scurt, o mie de detalii o trădaseră pe Erika. Ea îi sorbea vorbele, fascinată parcă.

- Uite-aşa, încheie el triumfător. Asta o să te-nveţe minte să nu mai ai secrete faţă de soţul tău.

- Ai dreptate.

- Nici spovedanii în şoaptă, cu doctorul la

celălalt capăt al firului.

- Fireşte.

- Nici suspine anemice, seara, pe verandă, sub cerul de toamnă.

- Jason!

- Gata cu ochii înlăcrimaţi.

Erika îl privi.

- Jason, eşti fericit?

El o strânse în braţe mai tare şi o sărută pe pleoape cu o tandreţe infinită.

- îndrăzneşti să mă întrebi? N-am fost niciodată mai fericit ca acum. Ador bebeluşii, dragostea mea, mai ales pe al nostru...

Palma lui mare se aşeză uşor pe pântecul încă plat al Erikăi.

- E o binecuvântare, declară el cu emoţie în glas. îţi dai seama, opt copii într-o casă.

- Opt...

- E o cifră norocoasă. Un număr de aur care înseamnă fericire şi abundenţă, ca toate numerele cu soţ.

- Te pricepi la numerologie?

Jason bătu cu palma coperta lucioasă a unei reviste de pe birou, râzând bucuros.

- Ştiinţa asta n-are nici un secret pentru mine. Tu ştii că în Egiptul antic, optul reprezintă împlinirea?

- Hmm...
- Că Pitagora îl considera numărul dreptăţii? Erika? De ce râzi?
- Cine? Eu?

El o sărută din nou pe tâmplă.

- Jason, ascultă...

Jason ridică mâna, impunându-i tăcere.

- O clipă! Vreau să-ţi cer două favoruri pentru optarul nostru. In primul rând, cer o menajeră până când copilul o să mai crească. Pe urmă, dacă e fetiţă, vreau să aibă un nume frumos de fată, nu de... tentativă de băiat, de acord?
- Am să mă gândesc la asta. Doamne, Jason!
- Draga mea, trebuie să te odihneşti mai mult. Eşti cam palidă şi ai ochii încercănaţi. Te simţi bine?

- Dragul meu, am avut deja patru sarcini...
- Până la urmă, ai fost la doctor?
- Tocmai asta-i, Jason...
- Cred că ai o carenţă de vitamine... asta e. El nu ţi-a spus nimic?
- Nu... Da...
- Ce-a spus?

Sufocat de emoţie, Jason îşi privi interlocutoarea care râdea în hohote.

- Draga mea, eşti surmenată. Ce-ar fi să te odihneşti...

Erika ocoli biroul şi se protăpi în faţa lui.

- Jason, vrei să vezi poza bebeluşului?

El reuşi cu greu să vorbească, din cauza nodului din gât.

- O poză? Vrei să spui o fotografie color, lucioasă, de pus în album?

- Din păcate va trebui să te mulţumeşti cu una alb- negru.

Jason rămase cu gura căscată.

- Stai pe loc, spuse ea. Mă întorc imediat.

Ploaia fină de toamnă desena arabescuri ciudate pe plăcile de gresie. Când se întoarse în birou, Erika îl găsi pe Jason exact aşa cum îl lăsase.

- Dragul meu, ai auzit vorbindu-se de ultra-sunete?

- Da, bineînţeles.

Ferindu-se să nu-şi trădeze neliniştea, ea îi întinse un clişeu. El îl luă şi se uită confuz la diferitele nuanţe de gri.

- Ecografie, spuse ea.

Jason continua să se uite la clişeu, cu sprâncenele ridicate.

- Fotografia asta a fost făcută în urmă cu o oră la spitalul central din Mountain Vien. Seamănă, nu?

- De ce, Erika?

- Ea nu-şi putu reţine un zâmbet.

- Cum, de ce? Tu eşti tatăl, nu-i aşa? Ar fi uimitor ca bebeluşul să nu semene cu nici unul

dintre noi, nu crezi?
El încercă să înţeleagă ceva din imaginea pe care-o avea în faţă, îndepărtând clişeul şi mijind ochii.
- Dragă, ce-i cu poza asta? Aşa se obişnuieşte acum, sau ai vreo problemă.

Lăsă deoparte hârtia. îşi îndreptă toată atenţia asupra femeii. Era ceva care nu se potrivea. Dar ce? Era copilul în pericol? Sau Erika? Nu! Nu putea suporta gândul ăsta...
Ea îi citi neliniştea în priviri. Zâmbitoare, întoarse fotografia pe care el o ţinea invers.
- Nu te teme, îl linişti ea, suntem absolut sănătoşi. Vezi tu pata asta mică, gri? E copilul nostru.
- E foarte frumos...
- O clipă... Vezi şi cealaltă pată gri? Şi acela e copilul nostru.
- Doi?
în timp ce Erika râdea în hohote, Jason privi poza mai de-aproape. Pe urmă, îşi trecu mâna prin păr.
- Doi! Isuse, sunt doi! Gemeni...
în loc de răspuns, el primi o încuviinţare din cap. Luă din nou clişeul.
- Draga mea, fii draguţă, nu mai sunt şi alte pete gri?
- Nu, Jason. Nu sunt decât doi. Ceea ce nu-i rău deloc.
- Erika, te simţi bine?

- Bineînţeles, Jason.

Jason o luă în braţe şi o strânse cu blândeţe.

- N-ar trebui să stai în pat?

- Te asigur că mă simt foarte bine.

Erika îşi sprijini fruntea de pieptul puternic al soţului ei. Acesta o strânse şi mai mult.

- Credeam că n-ai să mă întrebi niciodată.

- Iar eu că n-ai să-mi spui niciodată. Nouă copii, e într-adevăr o familie serioasă.

- Ei bine, nouă este o cifră la fel de promiţătoare ca opt?

El se prăbuşi pe fotoliu, trăgând-o pe genunchii lui.

- E chiar mai bună. E considerată cifra perfecţiunii. Ebraicii vedeau în ea înţelepciunea supremă. Intr-un cuvânt... Erika, ce faci?

Degetele fine ale femeii descheiau încet cămaşa lui Jason, scoţând la iveală pieptul lui puternic. Un val de dorinţă îl străbătu în clipa în care ea îl atinse cu buzele.

- Eşti sigură că... o... putem face?

- Putem şi trebuie s-o facem.

- Atunci, haide!

Jason zâmbi ca un băieţel pus pe şotii.

Sfârşit